

NEJLEPŠÍ AUTOR ŠPIONÁŽNÍCH
THRILLERŮ VŠECH DOB

DANIEL Silva

TA
DRUHÁ
ŽENA

Ta druhá žena

Vyrobeno pro společnost Palmknihy - eReading

Daniel Silva

Ta druhá žena – e-kniha

Copyright © HarperCollins Polska sp. z o.o., 2019

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

TA DRUHÁ
ŽENA

TA DRUHÁ
ŽENA

Daniel Silva

Český název: Ta druhá žena

Název anglického originálu: *The Other Woman*

Autor: Daniel Silva

Překlad: Jan Rozbroj

První vydání: Harper, *An Imprint of HarperCollinsPublishers*, 2018

Grafika obálky: Madgrafik

Odpovědný redaktor: Ivana Čejková

Jazyková korektura: Dana Chodilová

© 2018 by Daniel Silva

© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2019

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána na základě licence HarperCollinsPublishers, LLC, New York, USA.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

HarperCollins je ochranná známka, jejímž vlastníkem je HarperCollinsPublishers, LLC, New York, USA. Název ani známku nelze použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce: Will Staehle

Fotografie na obálce: © by Alexander Voskresensky/Shutterstock

Foto autora: © 2016 by Marco Grob

Všechna práva vyhrazena.

HarperCollins Polska sp. z o.o.

02-516 Warszawa, ul. Starościńska 1B lokal 24-25

ISBN: 978-83-276-3352-1 (EPUB)

ISBN: 978-83-276-3353-8 (MOBI)

ISBN: 978-83-276-3354-5 (PDF)

Jako vždy mé ženě Jamie a mým dětem Nicholasovi a Lily.

Když Středisko konečně navrhlo, aby se podílel na výcviku nové generace agentů ve škole pro agenty KGB, což bylo místo, které přijal s velkým nadšením, získal druhou šanci na život. Ukázal se jako skvělý učitel, který radostně, trpělivě a oddaně předával, co sám znal. Tuhle práci miloval.

JURIJ MODIN, *Má cambridgeská pětka*

*A kolik toho vůbec víme o zrádcích,
nebo proč Jidáš udělal to, co udělal?*

JEAN RHYSOVÁ, *Širé Sargasové moře*

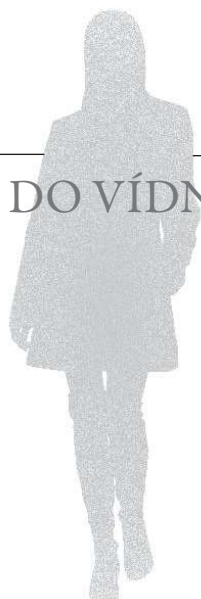
PROLOG

MOSKVA 1974

Ten vůz byla limuzína Zil, dlouhá a černá, se skládanými záclonkami v zadních oknech. Hnala se z letiště Šemeretjevo do centra Moskvy pruhem vyhrazeným členům Politbyra a Ústředního výboru. Než dorazili do cíle své cesty, na náměstí pojmenované po jednom ruském spisovateli ve staré části města známé jako Patriarší rybníky, už se snesla noc. Kráčeli úzkými neosvětlenými uličkami – to dítě i ti dva muži v šedých oblecích –, dokud nepřišli k oratoři obklopené moskevskými platanami. Činžák stál na opačné straně aleje. Prošli dřevěnými dveřmi a vmáčkli se do výtahu, který je vyložil ve zšerelém foyer. Čekalo je schodiště. Dítě ze zvyku počítalo schody. Bylo jich patnáct. Na odpočívadle byly další dveře. Tyhle měly kožené polstrování. Stál tam dobře oblečený muž se sklenkou v ruce. Jeho ztrhaná tvář v sobě měla cosi, co působilo povědomě. S úsměvem pronesl jediné ruské slovo. Uplyne mnoho let, než dítě pochopí, co to slovo znamenalo.

PRVNÍ ČÁST

NOČNÍ VLAK DO VÍDNĚ

K ničemu z toho by nedošlo – ani k tomu zoufalému pátrání po zrádci, ani k těm nepřírozeným spojenectvím, a už vůbec ne k těm zbytečným úmrtím –, nebýt chudáka Heathcliffa. S ním to všechno začalo. Heathcliff byl jejich tragickou postavou. Jejich porušeným slibem. Nakonec se ukázalo, že je jen dalším zářezem na Gabrielově pažbě. Gabriel by byl přesto mnohem radši, kdyby měl Heathcliffa stále na své straně. Agenti jako Heathcliff se neobjevují každý den. Většinou takové potkáte pouze jedinkrát za celou kariéru. Když máte velké štěstí, tak dvakrát.

Taková už je povaha špionáže, posteskl si Gabriel. Takový už je samotný život.

Heathcliff ve skutečnosti nebylo jeho pravé jméno. Vygeneroval mu ho náhodně počítač, nebo to alespoň tvrdili ti, kteří Heathcliffa řídili. Program úmyslně vybíral kódové označení, jež agentovo skutečné jméno, národnost či povolání vůbec ničím nepřipomínalo. Nutno podotknout, že v tomto případě počítač uspěl. Muž, jemuž Heathcliffovo jméno přidělili, nebyl ani nalezenec, ani beznadějný romantik jako jeho literární jmenovec. Po pravdě neměl s Heathcliffem Emily Brontëové nic společného – snad až na snědou pokožku, neboť jeho matka pocházela z bývalé sovětské republiky Gruzie. Ze stejné republiky, jak ta žena hrdě zdůrazňovala, jako soudruh Stalin, jehož portrét dosud visel v obývacím pokoji jejího moskevského bytu.

Heathcliff, který plynne hovořil i četl anglicky, měl ale tenhle viktoriánský román rád. Ve skutečnosti kdysi flirtoval

s myšlenkou na studium anglické literatury, ovšem pak přišel k rozumu a nastoupil na moskevský Institut cizích jazyků, považovaný za druhou nejprestižnější univerzitu v Sovětském svazu. Jeho studijní poradce vyhledával talenty pro SVR, zahraniční zpravodajskou službu, přesným názvem Službu vnější rozvědky. A protože se Heathcliff projevil jako schopný student s jistým potenciálem, byl mu po ukončení studia nabídnut vstup na akademii SVR. Jeho matka, opilá radostí, položila k nohám portrétu soudruha Stalina květiny a čerstvé ovoce.

„Sleduje tě,“ prohlásila s neochvějnou jistotou. „Jednoho dne z tebe bude muž, jehož si budou vážit. Kterého se budou obávat.“ V matčiných očích ničím lepším muž být nemohl.

Ambicí většiny kadetů bylo sloužit v zahraničí, v nějaké *rezidentuře*, předsunuté základně SVR, kde by verbovali a řídili nepřátelské špiony. K vykonávání takové práce bylo potřeba jistého typu agenta. Musel být suverénní, sebevědomý, výmluvný a bystrý, přirozený svůdce. Jak se později ukázalo, Heathcliffovi se bohužel požehnání žádné z těchto kvalit nedostalo. A fyzické atributy vyžadované pro některé z ohavnějších úkolů SVR mu rovněž scházely. To, co měl, byla schopnost učit se jazyky – kromě angličtiny hovořil plynule německy a holandsky – a paměť, kterou považovali za výjimečnou i podle vysokých standardů SVR. Po absolvování akademie dostal na vybranou, což byla v hierarchickém světě SVR skutečná rarita. Buď mohl pracovat v Moskevském středisku jako překladatel, nebo jako agent kurýr v terénu. Zvolil si to druhé a stal se kurýrem. A zpečetil tak svůj osud.

Práce to nebyla sice nijak oslnivá, ale zato životně důležitá. Se svými čtyřmi jazyky a diplomatickým kufříkem plným falešných pasů se potuloval světem ve službách své rodné země, tajný poslíček, skrytý pošťák. Vybíral mrtvé schránky, pechoval hotovost do bezpečnostních schránek a příležitostně se dokonce na chvíli sešel se skutečným placeným agentem Moskevského střediska. Nebylo u něj neobvyklé, že strávil ročně tři

sta nocí mimo Rusko, což znamenalo, že se pro manželství ani vážný vztah nehodil. Když byl v Moskvě, SVR mu poskytovala ženskou útěchu – krásné mladé dívky, které by se na něj za normálních okolností podruhé už nepodívaly –, ale na cestách míval sklony k záchvatům sklíčenosti a cítil se jako nejosamější tvor na celém světě.

A právě během jedné takové epizody poznal v jednom hotelovém baru v Hamburku Catherine.

Popíjela u stolku v rohu víno, přitažlivá žena kolem pětadvacítky, se světle hnědými vlasy, opálenými pažemi i nohama. Heathcliff měl rozkazy se podobným ženám na cestách vyhýbat. Pokaždé to totiž byly agentky nepřátelské výzvědné služby nebo prostitutky v jejich službách. Ale Catherine tak nevypadala. A když na Heathcliffa pohlédla přes svůj mobil a usmála se na něj, ucítil elektrický výboj, který mu prudce vystřelil ze srdce přímo do klína.

„Nechcete si přisednout?“ zeptala se. „Strašně nerada piju sama.“

Nejmenovala se Catherine, ale Astrid. Tak alespoň znělo jméno, které mu pošeptala do ucha, zatímco mu nehtem zlehka přejížděla po vnitřní straně stehna. Byla Holanďanka, a to znamenalo, že s ní Heathcliff, který se vydával za ruského obchodníka, mohl mluvit v jejím rodném jazyce. Po několika společných sklenkách se pozvala k němu do pokoje, kde se cítil bezpečně. Příštího rána se probudil s příšernou kocovinou, což u něj bylo nezvyklé, a pořádným oknem ve své hlavě. I když se snažil, nedokázal si vzpomenout, že by se v noci věnoval milostným hrátkám. To už byla Astrid vysprchovaná a zabalená v županu. V denním světle byla její pozoruhodná krása ještě patrnější než včera v baru.

„Máš dneska večer volno?“ zeptala se.

„Neměl bych mít.“

„Proč ne?“

Na to mu scházela odpověď.

„Ale vezmeš mě na pořádné rande, nebo ne? Na nějakou dobrou večeři. A pak bychom si možná mohli zajít někam na diskotéku.“

„A potom?“

Rozevřela svůj župan a odhalila pár překrásně tvarovaných nader. Ať se snažil sebevíc, Heathcliff si nevybavoval, že by je byl laskal.

Vyměnili si telefonní čísla – což byla další zakázaná činnost – a rozešli se. Heathcliff musel toho dne v Hamburku vyřídit dvě pochůzky, které vyžadovaly několik hodin „čistírny“, aby se ujistil, že ho nikdo nesleduje. Právě když dokončoval druhý úkol – rutinní vybírání mrtvé schránky –, dostal textovou zprávu s názvem jedné moderní restaurace poblíž přístavu. V určenou hodinu dorazil na místo a našel tam oslnivě nádhernou Astrid, která už seděla u stolu s otevřenou a strašlivě drahou lahví Montrachetu. Heathcliff se zamračil. Bylo mu jasné, že tohle víno bude muset zaplatit z vlastní kapsy. Moskevské středisko mu výlohy pečlivě sledovalo, a když povolené maximum překročil, pokáralo ho.

Astrid jeho rozpaky zřejmě vycítila. „Neboj, tohle je na mě.“

„Měl jsem za to, že na pořádné rande mám vzít já tebe,“ namítl.

„To jsem vážně řekla?“

V ten okamžik si Heathcliff uvědomil, že udělal obrovskou chybu. Instinkty mu napovídaly, že by se teď měl otočit a utéct, jak nejrychleji dokáže. Jenomže zároveň věděl, že by to k ničemu nevedlo – už si ustlal. A tak v té restauraci zůstal a povečeřel se ženou, která ho podvedla a zradila. Jejich konverzace byla nepřírozená a napjatá – jako ze špatného televizního dramatu –, a když došlo na účet, byla to Astrid, kdo zaplatil. Pochopitelně hotově.

Venku čekalo auto. Heathcliff nevznesl žádné námitky, když mu Astrid tiše přikázala, ať si sedne dozadu. A neprotestoval, ani když vůz zamířil opačným směrem, než byl jeho hotel.

Řidič byl zcela očividně profesionál. Neřekl ani slovo a provedl několik učebnicových manévřů určených k setřesení sledování. Astrid si krátila čas odesíláním a přijímáním textových zpráv. Na Heathcliffa ani jednou nepromluvila.

„Měli jsme spolu vůbec...?“

„Myslíš, jestli jsme se milovali?“ zeptala se.

„Ano.“

Zahleděla se z okna.

„Fajn,“ řekl. „Je to tak lepší.“

Jeli dlouho. Nakonec auto zastavilo u malého domku u moře. Uvnitř čekal nějaký muž, který Heathcliffa oslovil angličtinou s německým přízvukem. Představil se jako Marcus. Řekl, že pracuje pro jednu západní zpravodajskou službu. Pro kterou, to neupřesnil. Potom Heathcliffovi ukázal několik velmi citlivých dokumentů, které Astrid předešlého večera okopírovala z jeho zamčeného diplomatického kufříku, zatímco byl paralyzován drogami, jež mu v nestřeženém okamžiku podala. Marcus řekl, že Heathcliff jim bude podobné dokumenty dodávat i nadále – a bude jich mnohem víc. Jinak Marcus a jeho kolegové materiály, které získala Astrid, použijí, aby přesvědčili Moskevské středisko, že Heathcliff je špion.

Heathcliff nebyl na rozdíl od svého jmenovce ani zahořklý, ani pomstychtivý. Do Moskvy se vrátil o půl milionu dolarů bohatší a očekával svůj další úkol. SVR mu do jeho bytu ve Vrabčích horách doručila krásnou mladou dívku. Když se představila jako Jekatěrina, divže strachy neomdlel. Udělal jí omeletu a poslal ji pryč, aniž by se jí dotkl.

Očekávaná délka života člověka v Heathcliffově postavení nebyla vysoká. Zrada se trestala smrtí. Ovšem nikoli smrtí rychlou, zato však strašlivou. Jako všichni, kdo pro Službu vnější rozvědky pracovali, i Heathcliff takových historek slychal víc než dost. Byly to historky o dospělých chlapech, kteří v zoufalých slzách, ponížení a zlomení, žebrali o kulku, která

by ukončila jejich utrpení. Trvalo to dlouho, ale nakonec kulka přišla – po rusku, do zátylku. SVR tomu říkala *vysšaja měra*: nejvyšší trest. Heathcliff si předsevzal, že nikdy nedovolí, aby jim padl do rukou, pokud ho někdy odhalí. Od Marcuse dostal pro všechny případy malou sebevražednou ampulku. Stačilo by jediné skousnutí. Deset vteřin a bude konec.

Marcus Heathcliffovi také dal zařízení pro utajenou komunikaci, které mu umožňovalo přenášet zprávy v zakódovaných mikrodávkách přes satelit. Heathcliff ho využíval jen zřídka, dával přednost osobnímu hlášení Marcusovi během svých cest do zahraničí. Kdykoli to bylo možné, nechával Marcuse obsah svého diplomatického kufříku nafotit, ale většinou si povídali.

Heathcliff byl sám bezvýznamný člověk, ale pro významné lidi pracoval a převážel jejich tajemství. Navíc znal rozmístění ruských mrtvých schránek po celém světě, které nosil ve své fantastické paměti. Heathcliff si dával pozor, aby toho neprozradil příliš a příliš rychle – kvůli sobě i kvůli svému rychle narůstajícímu bankovnímu kontu. Svá tajemství rozdělával na kousky, aby zvýšil jejich hodnotu. Do roka se z půl milionu stal milion. Potom dva. A pak tři.

Heathcliffovo svědomí zůstalo nezatíženo – byl to muž bez ideologie či politického přesvědčení –, ovšem strach ho pronásledoval dnem i nocí. Strach, že Moskevské středisko o jeho zradě ví a sleduje každíčký jeho krok. Strach, že již předal příliš mnoho tajemství nebo že ho jeden ze špiónů střediska na Západě konečně odhalí a jeho osud bude zpečetěn. Při nescetných příležitostech Marcuse prosil, ať ho vezme k nim, což by mu zajišťovalo alespoň nějakou ochranu před nelítostnou pomstou Moskevského střediska. Ale Marcus odmítal – někdy s použitím konejšivé masti, která měla Heathcliffa uklidnit, jindy s pomyslným práskajícím bičem v ruce, jenž ho měl vystrašit. Heathcliff měl pokračovat ve své špionáži až do chvíle, kdy mu půjde skutečně o život, dřív ne. Až teprve pak bude moci přeběhnout na druhou stranu. O Marcusově schopnosti

odhadnout přesný okamžik, kdy bude klec na spadnutí, Heathcliff sice oprávněně pochyboval, ale nezbývalo mu než pokračovat. Neměl na vybranou. Marcus ho vydíráním přiměl, aby ho poslechl na slovo. Hodlal z něj vyždímat všechna tajemství do posledního, než ho z té služby propustí.

Jenomže všechna tajemství nejsou stejná. Mají různou váhu a různou důležitost. Některá jsou všední, každodenní a tak obyčejná, že to ani nejsou tajemství v pravém slova smyslu. Když vyjdou najevo, příliš se toho nestane, pokud vůbec něco. Takovéto v zásadě neškodné informace lze předávat pouze s malým či vůbec žádným ohrožením posla. Ve stručnosti by se dalo říct, že některá tajemství vůbec nikoho nezajímají. Ale vedle nich existují tajemství zcela jiných rozměrů. Tajemství, jejichž vyzrazení je mnohem nebezpečnější a přímo ohrožuje život toho, kdo s nimi zachází.

Heathcliff nakonec jedno takovéto vysoce nebezpečné a život ohrožující tajemství našel. Objevil ho v jedné mrtvé schránce v dalekém Montrealu. Tato konkrétní schránka byla ve skutečnosti prázdný byt – používaný jistým ruským ilegálem, který pro Moskevské středisko pracoval ve Spojených státech, samozřejmě v hlubokém utajení. Ve skříňce pod kuchyňským dřezem byla ukryta paměťová karta. Heathcliff měl nařízeno ji vyzvednout a přinést zpět do Moskevského střediska, a tím obejít mocnou americkou Národní bezpečnostní agenturu NSA. Než z bytu odešel, vsunul kartu do svého notebooku, a tak zjistil, že je nezamčená a její obsah nezašifrovaný. Heathcliff si dokumenty v klidu přečetl. Pocházely z několika různých amerických zpravodajských služeb, všechny s nejvyšším možným stupněm utajení.

Ovšem zkopírovat soubory se Heathcliff neodvážil. Bylo by to příliš riskantní. Rozhodl se spoléhat jenom na sebe a místo toho, aby udělal kopie, svěřil všechny podrobnosti z paměťové karty své bezchybné paměti. Pak se vrátil do Moskevského střediska, kde kartu předal svému řídicímu důstojníkovi, spolu

s ostře formulovanou výtkou vůči ilegálově neschopnosti ji řádně zabezpečit. Řídící důstojník, který se jmenoval Volkov, slíbil, že se o to postará. Potom Heathcliffovi jako kompenzaci nabídl poklidný výlet do spřátelené Budapešti. „Považuj to za dovolenou s plně hrazenými výdaji, pozornost Moskevského střediska. Neber si to špatně, Konstantine, ale vypadáš, že by ti trocha volna prospěla.“

Toho večera Heathcliff použil zařízení pro utajenou komunikaci, aby Marcuse informoval, že odhalil tajemství tak významné, že mu nezbývá než přejít na druhou stranu. Marcus k jeho velkému překvapení neměl námitky. Přikázal Heathcliffovi, ať se zařízení zbaví tak, aby nemohlo být nalezeno. Heathcliff je rozbil na kusy a zbytky pohodil do otevřeného kanálu. Soudil, že tam by nehledali dokonce ani čmurchalové z bezpečnostního komisariátu SVR.

O týden později, když naposledy navštívil matku v jejím bytě připomínajícím kotec králíkárně se zamračeným portrétem vždy bdělého soudruha Stalina, opustil Heathcliff Rusko naposledy. Do Budapešti dorazil v podvečer, kdy se na město hebců snášel sníh, a vzal si taxi do hotelu InterContinental. Z pokoje měl výhled na Dunaj. Zamkl dveře na dva západy a zasunul bezpečnostní zástrčku. Potom se posadil k psacímu stolu a čekal, až mu zazvoní mobilní telefon. Vedle telefonu stála Marcusova sebevražedná ampulka. Stačilo by jediné skousnutí. Deset vteřin. Pak nastane konec.

Dvě stě čtyřicet pět kilometrů na severozápad od Budapešti, což odpovídá několika líným ohybům Dunaje, se blížila ke svému melancholickému závěru výstava děl Petera Paula Rubense – malíře, učence, diplomata a špiona. V průběhu dne se na výstavě vystřídaly davy lidí, kteří přicházeli a zase odcházeli, ale když se odpoledne chýlilo k večeru, místnostmi starého muzea vymalovanými růžovou barvou se pomalým krokem pohybovalo už jenom pár pravidelných návštěvníků a vášnivých milovníků umění. Jedním z těch, kdo v muzeu ještě zůstali, byl nevysoký muž na sklonku středního věku. Zpoza kšiltu placaté čepice, kterou měl staženou hluboko do čela, zkoumal majestátní plátina s nahými ženami kyprých barokních tvarů.

Za jeho zády postával netrpělivě mladý muž a díval se na hodinky. „Jak ještě dlouho, šéfe?“ zeptal se nakonec tiše hebrejsky.

Starší muž odpověděl německy a dost hlasitě, aby ho slyšel i ospalý hlídač sedící v koutě sálu. „Ještě chvíli. Ještě se chci před odchodem podívat na jeden obraz.“

Zamířil do vedlejší místnosti a zastavil se před *Madonou s dítětem*, olej na plátně, 137 × 111 centimetrů. Tento obraz znal do detailů, dokonce by se dalo říct, že ho s ním pojil důvěrný vztah. Kdysi dávno ho v jednom domku u moře v západním Cornwallu restauroval. Maličko se naklonil dopředu a zkoumal v šikmo dopadajícím světle povrch obrazu. Byl spokojený. Práce vykonaná s pečlivostí jemu vlastní se povedla a dílo stále dobře drželo.

Kéž bych to samé mohl říct i o sobě, pomyslel si v duchu a prsty si promnul palčivě bolestivé místo ve spodní části páteře.

Ty dva nedávno zlomené obratle představovaly ten nejmenší ze všech jeho fyzických neduhů. Během své dlouhé a vynikající kariéry důstojníka izraelské tajné zpravodajské služby byl Gabriel Allon dvakrát střelen do hrudníku, jednou napaden německým ovčákem a ve sklepeních moskevské Lubjanky několikrát shozen ze schodů. A to pořád nebylo zdaleka všechno. S jeho rekordním počtem tělesných zranění se mu nemohl rovnat ani Ari Shamron, Gabrielův legendární učitel a rádce. A také jeho přítel.

Mladý muž, který se za Gabrielem pomalu vlekl místnostmi muzea, se jmenoval Oren. Velel Gabrielově ochrance, nechtěnému firemnímu benefitu po nedávném povýšení. Už šestatřicet hodin byli společně na cestách. Nejprve cestovali letadlem z Tel Avivu do Paříže a potom autem z Paříže do Vídně. Nyní procházeli téměř prázdnými výstavními sály a pomalu mířili ke schodům muzea, jež je dovedly do velké haly a odtud ven na ulici do studené vídeňské noci.

Začalo chumelit, avšak odpolední vítr už utichl. Velké nachechrané vločky nepoletovaly v prudkých vírech, ale snášely se rovnou dolů. Obyčejný návštěvník města by mohl shledávat malebným, jak tramvaje kloužou po kolejiích vedoucích pocukrovanými ulicemi, jež byly lemovány honosnými paláci a osvětlenými kostely. Gabriel tenhle pohled však nesdílel. Vídeň ho vždycky uváděla do deprese, a obzvláště, když sněžilo.

Vůz čekal na ulici, šofér za volantem. Gabriel si vyhrnul límec své staré bundy značky Barbour a sdělil Orenovi, že dnes večer auto nebude potřebovat, protože k bezpečnému bytu hodlá dojít pěšky.

„Sám,“ dodal.

„Nemůžu vás nechat chodit po Vídni bez ochrany, šéfe,“ namítl Oren.

„Proč ne?“

„Protože jste teď šéf,“ vysvětloval Oren. „A kdyby se něco stalo...“

„Řekneš, že ses řídil rozkazy.“

„Zrovna jako ti Rakušáci,“ zabručel si pod vousy osobní strážce a podal Gabrielovi ve tmě devítku Jericho. „Aspoň si vezměte tohle.“

Gabriel si zbraň strčil za pás kalhot. „V bezpečném bytě budu za půl hodiny. Až tam dorazím, dám na bulvár Krále Saula vědět.“

Na bulváru Krále Saula sídlila izraelská tajná zpravodajská služba. Ta měla dlouhý a úmyslně zavádějící název, který s pravou povahou její práce příliš nesouvisel. Proto byla nazývaná jen jedním slovem – Ústav. I její šéf o ní mluvil pouze jako o Ústavu.

„Za půl hodiny,“ zopakoval Oren.

„Ani o minutu déle,“ slíbil Gabriel.

„A jestli se opozdíte?“

„Pak to bude znamenat, že jsem se dostal do maléru,“ odušil Gabriel. „Že mě zavraždili nebo unesli ISIS, Rusové, Hizballáh, Íránci nebo někdo další, koho se mi ještě povedlo urazit. Ve své přežití bych v takovém případě moc velké naděje nekládal.“

„A co my?“

„Vám se nic nestane, Orene.“

„Takhle jsem to nemyslel.“

„Nikde poblíž bezpečného bytu vás nechci,“ zdůraznil Gabriel. „Jedte pořád dál, dokud se vám neozvu. A nezapomeňte – nezkoušejte mě sledovat, rozumíte? To je přímý rozkaz.“

Bodyguard na Gabriela mlčky hleděl s ustaraným výrazem ve tváři.

„Co je zase, Orene?“

„Víte jistě, že nechcete společnost, šéfe?“

Gabriel se bez jediného dalšího slova otočil a zmizel do noci.

Přešel Burgring a vydal se po jednom z chodníků vedoucích parkem Volksgarten. Byl podprůměrně vysoký – měřil možná něco málo přes sto sedmdesát centimetrů, ale víc určitě

ne – a měl úspornou konstituci profesionálního cyklisty. Tvář měl dlouhou, zužující se směrem k bradě, se širokými lícními kostmi a malým nosem, který vypadal, jako by ho byl někdo vyřezal ze dřeva. Jeho oči měly skoro až nepřirozený odstín zelené barvy, vlasy měl stále ještě tmavé, i když na spáncích už mu začínaly šedivět. Jeho tvář se nedala snadno přiřadit k žádné národnosti. Odráželo se v ní mnoho možných národnostních původů, což mu dávalo spoustu výhod. Mohl lépe než jiní klatmat tělem a používat nejrůznější krycí identity. Díky dostatečnému lingvistickému nadání dokázal svého obličej velmi dobře využít. Byl tím, kým být zrovna potřeboval. Mluvil plynně pěti jazyky, včetně italštiny, kterou se naučil před tím, než v polovině sedmdesátých let dvacátého století odcestoval do Benátek, aby tu studoval umělecké konzervátorství a restaurátorství. Po ukončení studia žil jako uzavřený, i když nadaný restaurátor jménem Mario Delvecchio a zároveň sloužil Ústavu coby zpravodajec a zabiják. Některé ze svých nejlepších kousků předvedl právě tady ve Vídni. Ale také některé z těch nejhorších.

Obešel Burgtheater, nejprestižnější divadelní scénu německy mluvícího světa, a vydal se po Bankgasse ke Café Central, jedné z nejluxusnějších vídeňských kaváren. Zamrzlými okny nakoukl dovnitř a v paměti se mu na okamžik vynořil obraz Ericha Radeka, spolupracovníka Adolfa Eichmanna a učitele Gabrielovy matky, jak stojí sám u stolu a popíjí Einspänner. Vrah Radek byl v jeho mysli rozmazaný a nejasný, podobně jako postava na vybledlém obraze, který nutně potřebuje zrestaurovat.

„Víte jistě, že jsme se ještě nesetkali? Vaše tvář mi připadá velmi povědomá.“

„O tom upřímně pochybuji.“

„Třeba se ještě potkáme.“

„Třeba.“

Obraz se rozplynul. Gabriel se odvrátil od okna kavárny a kráčet dál směrem ke staré židovské čtvrti. Před druhou světovou válkou byla čtvrť domovem jedné z nejživějších židovských

komunit na světě. Nyní z ní z velké části zbyla pouhá vzpomínka na časy dávno minulé.

Gabriel sledoval, jak z nenápadných dveří Stadttempelu, hlavní vídeňské synagogy, vychází pár starců, a pak se vydal k blízkému náměstí vroubenému restauracemi. Jedna z nich byla italská restaurace, kde naposledy jedl se svou první ženou Leou a jejich jediným dítětem Danielem. Jejich vůz tehdy nestál před restaurací, takže ho neměli na dohled. Parkoval ne daleko, v sousední ulici.

Gabriel mimoděk zpomalil, ochromen a zcela pohlcen vzpomínkami na tu strašlivou událost, o níž věděl, že ho bude už navždy pronásledovat a že jí nikdy nezbaví. Vybavoval si až s mrazivou přesností každý detail, jako kdyby se to stalo před pár dny, a ne před lety. Vzpomínal si, jak sváděl souboj s popruhy synovy autosedačky. Pamatoval si na lehkou chuť vína na rtech své ženy, když jí dal poslední políbek. A vzpomínal si také na zvuk váhajícího, neochotného motoru. Připomínal mu gramofonovou desku puštěnou na nesprávnou rychlost. Motor nechtěl naskočit, protože elektřinu z baterie pohltila bomba. Gabriel okamžitě pochopil, co ten zvuk znamená. Měl dost zkušeností na to, aby věděl, že je zle. Když na Leu ze všech sil zakřičel, ať klíčkem proboha podruhé neotáčí, bylo příliš pozdě. Následovala ohlušující rána a ona i dítě se mu navždy ztratily v oslnivě bílém záblesku.

Gabrielovo srdce se rozběhlo jako splašené a tlouklo jako železný umíráček na kostele. Kdyby se zaposlouchal, téměř by uslyšel jeho zvonění.

Teď ne, napomínal se, když se mu slzy proti jeho vůli nahrnuly do očí a rozmazaly všechno kolem. Teď ne. Tohle není dobrá chvíle.

Teď se to nehodilo. Měl práci. Nadechl se a zvedl obličej k nebi.

Není to krása? Na Vídeň se snáší sněh, a na Tel Aviv zatím prší rakety...

Podíval se na hodinky na zápěstí. Vzpomínky ho zdržely. Zbývalo mu přesně deset minut na to, aby se dostal do bezpečného bytu. Zatímco pospíchal tichými prázdnými ulicemi, zmocnil se ho neodbytný, strašlivý pocit blížícího se konce.

To je jen tím počasím, ujišťoval sám sebe. Ničím jiným. Jenom počasím.

Vídeň v něm vždy vyvolávala depresi. A nejvíc právě ve dnech, kdy se z nebe sypaly načechrané bílé sněhové vločky a snášely se na zem.

Bezpečný byt se nacházel za Dunajským kanálem v hezkém starém biedermeierovském činžáku ve Druhém obvodu. Byla to rušnější čtvrť, žádné uzavřené a přísně střežené místo bez lidí. Nacházel se tu malý obchůdek Spar, byla tu lékárna, pár asijských restaurací a dokonce i buddhistický chrám. Ulicí přijížděla a odjížděla auta, na chodnících se pohybovali chodci. Byl to ten druh místa, kde si šéfa izraelské tajné služby nikdo nevšimne. A ruského přeběhlíka také ne, pomyslel si Gabriel.

Zatočil do jednoho průchodu, přešel dvůr a vkročil do vstupní haly. Schodiště tonulo ve tmě, ale jedny dveře ve čtvrtém podlaží byly trochu pootevřené. Gabriel vklouzl dovnitř, zavřel za sebou a tiše vstoupil do obývacího pokoje, kde za řadou otevřených notebooků seděl Eli Lavon.

Lavon zvedl oči. Když uviděl sních na Gabrielově čepici i ramenou, zamračil se.

„Prosím tě, neříkej mi, že jsi šel pěšky.“

„Rozbilo se auto. Nic jiného mi nezbývalo.“

„Tvůj bodyguard to vypráví jinak. Měl bys dát na bulvár Krále Saula vědět, že jsi tady.“

„Přesně to mám v úmyslu.“

„Dobře. Protože jinak by se povaha naší operace mohla rychle změnit na pátrací a záchrannou.“

Gabriel se sklonil nad jedním z Lavonových pracovních notebooků, napsal krátkou zprávu a bezpečným kanálem ji odeslal do Tel Avivu.

„Krise odvrácena,“ prohodil Lavon.

Na sobě měl pod pomačkaným tvídovým sakem propínací svetr a na krku širokou kravatu. Vlasy měl jemné a neučesané, rysy tváře nevýrazné a snadno zapomenutelné. Právě to byla jedna z jeho největších výhod.

Eli Lavon na pohled vypadal jako jeden z těch mužů zničených životem. Unavených, sešlých a trochu samotářských. Jeho pravá podstata však byla zcela odlišná. Ve skutečnosti byl rozeným predátorem se zabijáckými instinkty. Dokázal sledovat skvěle vycvičeného agenta i protřelého teroristu na jakékoli ulici na světě, a to přímo mistrovským způsobem, jako kdyby neexistovalo nic jednoduššího, a aniž by k sobě přitáhl byt jen letmou nežádoucí pozornost. V Ústavu měl na starosti oddělení známé coby Neviot. Mezi jeho operativce patřili umělci v oboru sledování, kapsáři, zloději a specialisté na umísťování skrytých kamer a odposlechu za zamčené dveře. Dnešní večer měly jeho týmy plné ruce práce v Budapešti.

Lavon kývl hlavou k jednomu z otevřených notebooků. Na obrazovce byl vidět muž usazený za psacím stolem prvotřídního hotelového pokoje. Uprostřed pokoje stála postel a v jejích nohách ležela neotevřená cestovní taška. Na stole před mužem byl položený mobilní telefon a vedle něj nějaká ampulka.

„To je fotka?“ zeptal se Gabriel.

„Video.“

Gabriel zaťukal na obrazovku notebooku.

„Kdyby tě to zajímalo, on tě neslyší,“ suše zažertoval Lavon.

„Vůbec se nehýbe,“ poznamenal Gabriel.

„Ne.“

„Jsi si jistý, že je naživu?“

„Jsem,“ odpověděl Lavon. „Je k smrti vyděšený. Takhle sedí už pět minut.“

„Čeho se tak bojí?“ zeptal se Gabriel, ale byla to spíše řečnická otázka než co jiného. Dokázal si představit, co muž ve strnulé pozici asi právě prožívá. Ne že by se někdy ocitl ve stejné

situaci, ale věděl, co je to strach. Agent, který se nikdy nebál, nebyl dobrým agentem.

„Je to Rus,“ odvětil Lavon, jako by tahle skutečnost byla dostatečným vysvětlením.

Gabriel Heathcliffa studoval systematicky a kousek po kousku, jako kdyby si prohlížel postavu na obraze. Heathcliff se ve skutečnosti jmenoval Konstantin Kirov a patřil k nejcennějším zdrojům Ústavu. Bezpečnosti Izraele se přímo týkala jenom malá část Kirovových informací, avšak z jejich ohromného přebytku se platily dividendy do Londýna a Langley, kde si ředitelé MI6 a CIA dychtivě pochutnávali na každické várce tajemství, která se z Rusova diplomatického kufříku vyliła. Zdarma ovšem Angličané a Američané nejedli. Obě tajné služby v současné chvíli pomáhaly účet za tuto operaci uhradit. Kirov jim posloužil a teď přišel čas, aby mu to vrátili. Britové se sice zprvu trochu zdráhali, ale po velkém kroucení ruky mezi službami přistoupili na to, že Kirovovi ve Spojeném království zaručí bezpečné útočiště.

První tvář, kterou měl však Rus po svém přeběhnutí vidět, byla tvář Gabriela Allona. Gabrielova historie s ruskou zpravodajskou službou a muži z Kremlu byla dlouhá a nasáklá krví. Z toho důvodu chtěl Kirovův úvodní výslech provést osobně. Konkrétně chtěl vědět, co přesně Kirov v montrealském bytě objevil a proč najednou potřebuje tak naléhavě přeběhnout. Až to zjistí, předá Rusa do rukou šéfa vídeňské pobočky MI6.

Gabriel ho Britům přenechá s radostí. S přeběhlíky přitlačenými ke zdi byly vždy potíže. A s těmi ruskými obzvlášť.

Kirov se konečně zavrtěl.

„To je úleva,“ poznamenal Gabriel.

Záběr na obrazovce se na pár vteřin zhoršil a rozpadl na malé digitální kostičky, ale potom se naštěstí zase vrátil k normálu.

„Takhle je to celý večer,“ pokrčil rameny Lavon. „Tým musel dát vysílač k něčemu, co to ruší.“

„Kdy do toho pokoje šli?“

„Asi hodinu předtím, než tam dorazil Heathcliff. Když jsme se nabourali do bezpečnostního systému hotelu, podívali jsme se do rezervací a našli si číslo jeho pokoje. Dostat se dovnitř už nebyl problém.“

Počítačové mágové technologického oddělení Ústavu vymysleli kouzelnou odemykací kartu, která dokázala otevřít elektronické dveře každého hotelového pokoje na světě. První projetí ukradlo kód. Druhé odemklo zámek.

„Kdy to rušení začalo?“

„Jakmile vstoupil pokoj.“

„Nesledoval ho někdo po cestě z letiště do toho hotelu?“
vypτάval se dál Gabriel.

Lavon zavrtěl hlavou. Kdyby ano, už by to Gabriel dávno věděl.

„Nějaká podezřelá jména v záznamech hotelu?“

„Většina hostů přijela na konferenci. Pořádá ji východoevropská společnost stavebních projektantů,“ vysvětloval Lavon. „Je to setkání opravdových nerdů. Spousta chlapů s kapesním penálem na tužky a logaritmická pravítka.“

„Býval jsi jedním z nich, Eli.“

„A pořád jsem.“ Záběr na obrazovce notebooku se opět změnil v mozaiku složenou z pestrobarevných kostiček. „Sakra,“ zaklel Lavon tiše.

„Prověřil už tým spojení?“

„Dvakrát.“

„A?“

„Na lince nikdo jiný není. A i kdyby byl, signál je tak zašifrovaný, že dát si ty kousky znovu dohromady by i několika superpočítačům trvalo měsíc.“ Záběr se ustálil. „To už je lepší.“

„Ukaž mi hotelovou halu.“

Lavon ťukl do klávesnice dalšího počítače a na jeho obrazovce se objevil záběr hotelové haly. Dívali se na moře špatně padnoucích obleků, jmenovek a ustupujících linií vlasů. Gabriel

přejížděl pohledem po jednotlivých tvářích. Hledal ty, které tam nepatřily a působily v davu nerdů nepatříčně.

Postupně našel čtyři – dvě mužské a dvě ženské. Lavon prostřednictvím napíchnutých hotelových kamer pořídil statický snímek každého z těchto čtyř obličejů a přeposlal je do Tel Avivu.

Konstantin Kirov na obrazovce sousedního notebooku zíral na telefon.

„Jak dlouho ho chceš nechat čekat?“ zeptal se Lavon Gabriela.

„Dost dlouho na to, aby bulvár Krále Saula projel ty obličeje databází.“

„Jestli brzy nevyrazí, zmešká vlak.“

„Lepší zmeškat vlak než být v hale hotelu InterContinental zavražděn komandem Moskevského střediska,“ poznamenal Gabriel.

Záběr se opět proměnil v kostičky. Gabriel rozmrzele zaťukal na monitor.

„Nenamáhej se,“ řekl Lavon. „To už jsem zkoušel.“

Uplynulo deset minut, než Operační oddělení bulváru Krále Saula prohlásilo, že pro ty čtyři tváře v Ústavu v digitální galerii zlotřilých zpravodajců nepřítel, známých či předpokládaných teroristů a soukromých žoldáků žádnou shodu nenašli. Teprve pak Gabriel napsal na zašifrovaném blackberry krátkou textovou zprávu a klepl na tlačítko ODESLAT. Okamžik nato sledoval, jak Konstantin Kirov sahá po svém mobilním telefonu. Jakmile si Rus Gabrielovu zprávu přečetl, prudce se zvedl, oblékl si svrchník a uvázal kolem krku šálu. Mobil strčil do kapsy, ale sebevražednou ampulku stiskl v dlani. Kufřík nechal ležet na posteli.

Když Kirov otevřel dveře svého pokoje a vyšel na chodbu, Eli Lavon stiskl několik kláves. Bezpečnostní kamery hotelu monitorovaly Rusovu krátkou cestu k výtahům. Žádní jiní hosté ani personál se tam nenacházeli a kabina, do níž nastoupil, byla

prázdná. Zato v hale byl hotový blázinec. Zdálo se, že Kirova, který si razil cestu ven z hotelu, si nikdo nevšímá – což platilo i pro dva tvrdáky v kožené bundě z maďarské bezpečnostní služby, kteří hlídkovali na ulici.

Bylo pár minut před devátou. Na to, aby Kirov chytil noční vlak do Vídně, zbývalo ještě dost času, nesměl se ale zdržovat. Zamířil na jih po ulici Jánose Apáczai Cserea, sledován dvěma pozorovateli Eliho Lavona, a potom zahnul do ulice Lajose Kossutha, jedné z hlavních tříd centra Budapešti.

„Mojí hoši tvrdí, že je čistý,“ oznámil Lavon. „Žádní Rusové ani Maďaři.“

Gabriel odeslal Konstatinu Kirovovi druhou zprávu, která ho vybízela, ať přesně podle plánu nastoupí do vlaku. Kirov, provázen muži ze sledovačky, tak učinil se čtyřminutovou rezervou. Pro tuto chvíli už toho Gabriel s Lavonem víc udělat nemohli. Mlčky se na sebe zahleděli. Jejich myšlenky byly tožné. To čekání. Vždycky to čekání.

Gabriel s Elim Lavonem ale nečekali sami, protože onoho večera měli operačního partnera v Tajné zpravodajské službě Jejího Veličenstva, nejstarší a nejmajestátnější podobné agentuře civilizovaného světa. Šest důstojníků její legendární vídeňské pobočky – jejich přesný počet se zakrátko stane předmětem sporu – drželo napjatou stráž v uzamčeném sklepení na britské ambasádě a tucet dalších sedělo nad počítači a blikajícími telefony v budově u Vauxhall Cross, londýnské centrále MI6 na břehu Temže.

Další agent MI6, muž jménem Christopher Keller, čekal za volantem nenápadného Volkswagenu Passat před vídeňským nádražím Westbahnhof. Měl zářivě modré oči, sluncem vyšisované vlasy, hranaté lícní kosti a pevnou bradu s důlkem uprostřed. Jeho ústa vypadala, jako by byla trvale zvlněna do ironického úsměvu.

Protože kromě toho, aby dával pozor na zatoulané ruské ranaře, neměl moc co na práci, přemítal Keller o oné nepravděpodobné cestě, která ho na toto místo přivedla. O tom promarněném roce na Cambridgi, o té operaci v hlubokém utajení v Severním Irsku i o tom incidentu se střelbou do vlastních řad během první války v Perském zálivu, která ho uvrhla do dobrovolného exilu na Korsice. Tam si osvojil dokonalou francouzštinu, byť s korsickým přízvukem. Rovněž tam jistě význačné postavě korsického podsvětí poskytoval služby, které by bylo možno popsat zhruba jako vraždy na objednávku.

Ale to všechno už měl za sebou. Díky Gabrielu Allonovi byl Christopher Keller řádným pracovníkem Tajné zpravodajské služby Jejího Veličenstva. Byl zrestaurován.

Keller se podíval na Izraelce na sedadle spolujezdce. Izraelec byl vysoký čahoun se světlou pletí a očima v barvě ledu. Jeho výraz vyjadřoval nesmírnou znuženost. Pravý stav jeho mysli však prozrazovalo nervózní bubnování prstů na středovém panelu.

Keller si zapálil cigaretu, během dvaceti minut čtvrtou, a vyfoukl proti přednímu sklu obláček kouře.

„Je to nutné?“ zaprotestoval Izraelec.

„Přestanu kouřit, když vy přestanete bubnovat těmi zatracenými prsty.“ Keller mluvil s nóbl západolondýnským přízvukem, což byl pozůstatek jeho privilegovaného dětství. „Bolí mě z toho hlava.“

Izraelcovy prsty znehybněly. Jmenoval se Michail Abramov. Stejně jako Keller byl veteránem elitní vojenské jednotky. V Michailově případě šlo o Sajeret Matkal, speciální jednotku Izraelských obranných sil.

Keller a Abramov spolu nepracovali poprvé. Měli za sebou několik společných operací – ta poslední probíhala v Maroku, kde vystopovali velitele divize zahraničních operací ISIS Saladin na odlehlou základnu v pohoří Střední Atlas. Kulku, která Saladinovu hrůzovládu ukončila, však ani jeden z mužů nevypálil. Předešel je Gabriel, který měl se Saladinem nevyřízené účty.

„Z čeho jste vlastně tak nervózní?“ zeptal se Keller. „Jsme uprostřed nezajímavé a nudné Vídně.“

„Ano,“ přisvědčil Michail nepřítomně. „Tady se nikdy nic neděje.“

Michail prožil dětství v Moskvě a anglicky mluvil se slabým ruským přízvukem. Jeho jazykové schopnosti a slovanský vzhled mu umožnily vystupovat v několika důležitých operacích Ústavu jako Rus.

„Už jste někdy ve Vídni pracoval?“ vyzvídal Christopher Keller.

„Jednou, možná dvakrát.“ Michail si zkontroloval zbraň, pětačtyřicítka Jericho. „Vzpomínáte na ty čtyři sebevražedné atentátníky Hizballáhu, co měli v plánu zaútočit na Stadttempel?“

„Myslel jsem, že to vyřizovala EKO Cobra,“ poznamenal Keller. EKO Cobra byla taktická jednotka rakouské policie. „Vlastně jsem si poměrně jistý, že jsem o tom něco četl v novinách.“

Michail na Kellera upřel bezvýrazný pohled.

„To jste byl vy?“

„Samozřejmě mi někdo pomáhal.“

„Někdo, koho znám?“

Michail neodpověděl.

„Aha.“

Blížila se půlnoc. Ulice před moderní prosklenou fasádou nádraží byla opuštěná. Jenom pár taxíků tu čekalo na poslední noční jízdy. Jeden z nich vyzvedne i jistého ruského přeběhlíka a doručí ho do hotelu Best Western na Stubenringu. Odtud dojde přeběhlík zbytek cesty k bezpečnému bytu pěšky. Rozhodnutí, zda ho vpustit dovnitř, učiní Michail, který ho bude sledovat rovněž po svých. Poloha bezpečného bytu byla snad nejpřísněji střeženým tajemstvím této operace. Pokud bude Kirov čistý, Michail ho ve vestibulu domu prohledá a vezme nahoru, kde se setká s Gabrielem. Keller měl zůstat dole ve voze a zajistit okolí, ačkoli netušil, jak a čím by to měl udělat. Alistair Hughes, šéf vídeňské pobočky MI6, mu výslovně zakázal vzít si zbraň. Keller byl totiž oprávněně proslulý násilím, Hughes zase opatrností.

Ve Vídni se Hughesovi žilo příjemně. Měl pod palcem produktivní síť, obstojné vztahy s místní tajnou službou a jako bonus dlouhé polední pauzy. To poslední, co by si přál, byl nějaký problém, který by vedl k tomu, že by ho z Vídne odvolali a znovu posadili k psacímu stolu ve Vauxhall Cross.

A pak najednou Michailovu bledou tvář osvětlila záře obrazovky. Blackberry se rozsvítilo příchozí zprávou. „Vlak je ve stanici,“ řekl. „Kirov vychází ven.“

„Heathcliff,“ opravil ho Keller káravě. „Dokud ho nedostaneme do bezpečného bytu, bude se jmenovat Heathcliff.“

„Už jde.“

Michail strčil blackberry do kapsy bundy. Z nádraží se vynořil Kirov. Před ním šel jeden z pozorovatelů Eliho Lavona, druhý Kirova následoval.

„Vypadá nervózně,“ poznamenal Keller.

„Taky že nervózní je.“ Michail už zase bubnoval prsty na středový panel. „Je to Rus.“

Pozorovatelé ze sledovačky opustili nádraží po svých, Konstantin Kirov z něj odjel v jednom z taxíků. Zatímco se vůz pohyboval opuštěnými ulicemi města směrem na východ, Keller ho z diskrétní vzdálenosti sledoval. Nezaznamenal nic, co by naznačovalo, že se na ruského kurýra někdo pověsil. Michail s ním souhlasil.

Patnáct minut po půlnoci taxi zastavilo před Best Westernem. Kirov vylezl z auta, ale do hotelu nevstoupil. Místo toho přešel Donaukanal přes Schwedenbrücke, nyní sledován Michailem pěšky. Most oba muže dovedl na Taborstrasse a ta zas na malé náměstí s kostelem zvané Karmeliterplatz, kde Michail vzdálenost mezi sebou a svou kořistí zkrátil na několik kroků.

Společně přešli do jedné sousední ulice, již následovali kolem přehlídky potměných obchodů a kaváren k onomu biedermeierovskému bytovému domu na konci bloku. V jednom okně ve čtvrtém patře hořelo slabé světlo, které však stačilo k tomu, aby Michail dokázal rozeznat obrys postavy – Gabriela s rukou pod bradou a hlavou lehce nachýlenou ke straně. Michail mu poslal ještě jednu definitivní textovou zprávu.

Kirov byl čistý.

A právě tehdy Michail zaslechl blížící se motocykl. Jeho první myšlenkou bylo, že tohle není ten správný večer na řízení dopravního prostředku s pouhými dvěma koly. Což se potvrdilo o pár vteřin později, když Michail motorku uviděl přijíždět smykem zpoza rohu domu.

Motocyklista měl na sobě černou koženou bundu, černé kalhoty a na hlavě černou helmu se sklopeným tmavým hledím.

Skruzem zastavil pár metrů od Kirova, opřel se nohou o silnici a zpod bundy vytáhl pistoli. Byla vybavena dlouhým válcovitým tlumičem. Model samotné zbraně Michail nedokázal rozeznat. Nějaký glock, možná H&K. Ať to bylo, co chtělo, mířilo to Kirovovi přímo do tváře.

Michail si nechal telefon vypadnout z ruky a sáhl po svém jerichu, ale než ho stačil vytáhnout, motocyklistova pistole dvakrát tlumeně vyštěkla. Oba výstřely našly svůj cíl. Michail zaslechl děsivé zaprašění, jak se kulky prorvaly Kirovovou lebkou, a ve stejném okamžiku spatřil explozi krve a mozku. Kirov se zhroutil na ulici.

Muž na motocyklu pohnul rukou o několik stupňů a namířil zbraň na Michaila. Znovu dvakrát vystřelil, ale tentokrát mimo. Michail si bleskově lehl na chodník. Další dva výstřely ho přiměly odplazit se do úkrytu za zaparkované auto. Jeho pravá ruka našla pažbu jericha. Když ho vytahoval, muž na motorce zvedl nohu a zvýšil obrátky motoru.

Byl od Michaila třicet metrů, víc ne, ale za sebou měl přízemí bytového domu. Michail držel jericho oběma rukama, s pažemi nataženými a opřenými o kapotu zaparkovaného vozu. Přesto nevystřelil. Při ochraně vlastního života poskytovala doktrína Ústavu svým operativcům velkou volnost. Nicméně neumožňovala střílet zbraní ráže .45 na prchající cíl v obytné čtvrti evropského velkoměsta, kde by zatoulaná kulka mohla snadno zasáhnout nevinného.

Motocykl se dal do pohybu. Obytné budovy, jejichž sousedskou projížděl, zesilovaly a odrážely burácení jeho motoru. Michail sledoval jeho cestu přes hlaveň svého jericha, dokud motocykl nezmizel. Potom dolezl k místu, kam Kirov dopadl. Rus byl mrtvý. Už se mu nedalo pomoci. Z jeho obličje téměř nic nezbývalo.

Michail zvedl oči k postavě v okně ve třetím patře. Potom zaslechl stoupající tón motoru auta přijíždějícího vysokou rychlostí. Obával se, že je to zbytek komanda, které přišlo dokončit

rozdělanou práci, ale byl to jenom Christopher Keller v passatu. Michail rychle zvedl svůj mobil a skočil dovnitř.

„A prý se tu nikdy nic neděje.“

Gabriel zůstal v okně déle, než by byl býval měl, a pozoroval zmenšující se koncové světlo motocyklu pronásledovaného neosvětleným passatem. Když obě vozidla zmizela, pohlédl na muže ležícího na ulici. Vločky sněhu, které se stále sypaly z nočního nebe, ho zbarvovaly do běla. Byl tak mrtvý, jak jen člověk může být. Byl mrtvý ještě předtím, než přijel do Vídně, pomyslel si Gabriel. Mrtvý ještě dřív, než odjel z Moskvy.

Vedle Gabriela teď stál Eli Lavon. Uběhla dlouhá chvíle a Kirov tam pořád ležel sám, aniž by se o něj někdo staral. Konečně přijelo nějaké auto a zastavilo. Řidič vystoupil, byla to jakási mladá žena. Zvedla ruku k ústům a odvrátila hlavu.

Lavon zatáhl žaluzie. „Čas zmizet.“

„Nemůžeme jen tak...“

„Sahal jsi na něco?“

Gabriel zapátral v paměti. „Na počítače.“

„Na nic jiného?“

„Na zámek u dveří.“

„Cestou ven se o něj postaráme.“

Místnost najednou zaplnilo modré světlo. Bylo to světlo, které Gabriel dobře znal, světlo vozu Bundespolizei. Vytočil číslo Orena, šéfa své ochranky.

„Přijďte k domu ze strany od Hollandstrasse. Hezky potichu.“

Gabriel krátký hovor ukončil a pomohl Lavonovi sbalit počítače a telefony. Cestou ze dveří oba důkladně vydrhli zámek, nejprve Gabriel a potom pro jistotu i Lavon. Když chvátali přes dvůr, zaslechli první slabé sirény, ale na Holandstrasse bylo ticho, až na tiché vrčení naprázdno běžícího motoru. Gabriel s Lavonem vklouzli na zadní sedadlo vozu. Za chvíli už přejížděli Donaukanal a vyměňovali Druhý obvod za První.

„Byl čistý. Že jo, Eli?“

„Jako lilie.“

„Tak jak ten zabiják věděl, kam jde?“

„Možná bychom se ho měli zeptat.“

Gabriel vylovil z kapsy telefon a zavolal Michailovi.

Sedan Passat byl vybaven nejnovější verzí pohonu na všechna čtyři kola od Volkswagenu. Jedna pravotočivá zatáčka ve stu kilometrech za hodinu na čerstvém sněhu však jeho schopnosti značně přesahovala. Zadní kola vypadla ze záběru a Michail měl na okamžik strach, že se auto nekontrolovaně roztočí. Pak ale pneumatiky nějakým zázrakem opět přilnuly k vozovce a vůz se s posledním křečovitým smýknutím srovnal a pokračoval dál.

Michail povolil své sevření na područce. „Máte s řízením v zimním počasí hodně zkušeností?“

„Spoustu,“ odpověděl Keller klidně. „A vy?“

„Vyrůstal jsem v Moskvě.“

„Odjeli jste, když jste byl ještě kluk.“

„Vlastně mi bylo šestnáct.“

„A vaše rodina měla auto?“

„V Moskvě? Jistěže ne. Jezdili jsme metrem jako všichni ostatní.“

„Takže jste auto v Rusku v zimě ve skutečnosti nikdy neřídil.“

Michail Kellerovu poznámku nerozporoval.

Byli zpátky na Taborstrasse a vysokou rychlostí se řítili kolem jakési průmyslové zóny a komplexu skladů, zhruba sto metrů za motocyklem. Michail byl s vídeňským místopisem docela slušně obeznámen. Správně usuzoval, že míří východním směrem. Na východě byla ulice ohraničená. Michail měl za to, že nějakou hranici budou brzy potřebovat.

Brzdové světlo motocyklu rudě vzplálo.

„Zatáčí,“ upozornil Michail.

„Vidím ho.“

Motorka odbočila vlevo a nakrátko zmizela z dohledu. Keller dojel na roh bez zpomalení, což mělo za následek další smyk. V předním skle se několik vteřin komíhala ze strany na stranu rozbředlá vídeňská ulice, ale nakonec dostal Keller vůz opět pod kontrolu. Motocykl měl nyní náskok přinejmenším dvě stě metrů.

„Je dobrý,“ připustil Keller.

„To jste ho měl vidět, jak zachází se zbraní.“

„Viděl jsem.“

„Díky za pomoc.“

„A co jsem měl dělat. Rozptýlit jeho pozornost?“

Před nimi se tyčila Millennium Tower, padesátipatrová kancelářsko-obytná budova stojící na západním břehu Dunaje. Když přejížděli řeku, blížila se Kellerova rychlost stopadesátce, ale motocykl jim přesto unikal. Michail si říkal, jak dlouho asi potrvá, než si jich všimne Bundespolizei. Odhadoval, že zhruba tak dlouho, jak dlouho trvá vytáhnout pas z kapsy mrtvého ruského kurýra.

Motocykl zmizel za dalším rohem. Než stejnou zatáčku vylákal i Keller, koncové světlo před nimi se změnilo v maličký červený špendlík ve tmě.

„Ztrácíme ho.“

Keller sešlápl nohu k podlaze a nechal ji tam. V tu chvíli zavibroval Michailův mobil. Michail odtrhl oči od koncového světla, aby si zprávu přečetl.

„Co se děje?“ zeptal se Keller.

„Gabriel chce vědět, jak to vypadá.“ Michail vytukal krátkou odpověď a opět oči zvedl. „Do hajzlu,“ vydechl tiše.

Koncové světlo bylo pryč.

Ta nehoda, která nakonec ukončila pronásledování, se stala vinou starého muže a jeho psa v kombinaci s příliš vysokou rychlostí a bezohlednou jízdou. Alois Graf byl penzista a tichý

podporovatel jedné rakouské krajně pravicové strany – ne že by tedy s tím, co se přihodilo, jeho politické přesvědčení nějak souviselo. Nedávno mu zemřela manželka a on měl od té doby potíže se spaním. Ve skutečnosti už si ani nevzpomínal, kdy od smrti milované Trudi dokázal spát déle než dvě tři hodinky. To samé platilo i pro Shultzieho, jeho devítiletého jezevčíka. Po pravdě řečeno, ta malá potvora pohybuující se na krátkých nožičkách nebyla ve skutečnosti jeho, pořídila si ji Trudi. Dokud byla naživu, Shultzie se o Grafa nikdy moc nestaral a on se zase nestaral o něj. Věděli o sobě, ale to bylo asi tak všechno, co je spojovalo. Po Trudině smrti museli oba svůj vzájemný vztah přehodnotit. Teď byli spolu na jedné lodi, dva druzi v zármutku, oba deprimovaní a nevyspalí. Potřebovali jeden druhého a naučili se spolu žít.

Co se týče etikety vyměšování, byl jezevčík vycvičen dobře a vůči ostatním choval přiměřené ohledy. Poslední dobou však míval potřebu v ty nejšílenější časy. Ohleduplný byl ovšem i Graf, takže nikdy neprotestoval, když za ním Shultzie přišel nad ránem s tím zoufalým výrazem ve svých černých lesklých očičkách.

Oné noci vzbudil jezevčík svého pána podle budíku na Grafově nočním stolku v 0.25. Shultzieho oblíbeným místem byl malý trávníček vedle jedné americké restaurace s rychlým občerstvením, která se nacházela na Brünnerstrasse. Grafa s jistou škodolibostí, kterou se ani nepokoušel zastírat, těšilo, že si psík vybral k vykonání potřeby právě tohle místo. Tuto restauraci, pokud se tomu nechutnému podniku tak vůbec dalo říkat, považoval za čiré zlo. Jenže o restauraci samotnou zas až tolik nešlo. Graf Američany nikdy neměl zrovna v lásce. Byl dost starý na to, aby si pamatoval Vídeň po válce, kdy byla rozděleným městem špiónů a nekončící mizérie. Graf měl vždycky raději Brity než Američany. Britové byli přinejmenším obdařeni jistou rafinovanou lstivostí.

K dosažení Shultzieho oblíbeného trávníčku bylo třeba přes Brünnerstrasse přejít. Než Graf, bývalý učitel, sestoupil z chodníku, rozhlédl se vpravo i vlevo. Právě tehdy spatřil jediné čelní

světlo motocyklu přijíždějícího ve směru od centra města. Nerozhodně zaváhal. Motocykl byl daleko, takže nebyl slyšet žádný zvuk motoru. Graf se rozhodl, že přejde. Vypočítal si, že má dost času, než se k nim motocykl přiblíží. Přesto zlehka trhl Shulziemu za vodítko, aby se snad psík uprostřed silnice nezastavil, jak to s oblibou dělával.

V půli cesty přes vozovku vrhl Graf směrem k motocyklu další letmý pohled. Stroj během tří nebo čtyř vteřin urazil obrovskou vzdálenost, mnohem větší, než s jakou Graf počítal. Přibližoval se až děsivě rychle, což byl fakt dokazovaný vysokým a napjatým tónem motoru, který teď byl slyšet docela zřetelně.

Shultzie ten zvuk zaslechl rovněž a ztuhl. Stál nehybně jako socha a žádné škubání z Grafovy strany ho nemohlo přimět k pohybu.

„Komm, Shultzie! Mach schnell!“

Nic. Vypadalo to, jako kdyby vystrašené zvíře přimrzlo k asfaltu.

Motocykl byl zhruba sto metrů daleko, přibližně na délku sportovního hřiště v Grafově staré škole. Graf se sklonil a psíka popadl do náruče, jenže už bylo pozdě. Motocykl byl u nich. Znenadání se stočil a minul Grafova záda tak těsně, že se zdálo, jako by mu roztrhl látku svrchníku. Okamžik nato Graf uslyšel strašlivé kovové skřípání a spatřil postavu v černém, jak míří vysoko vzhůru. Málem by si byl myslel, že je ten člověk schopen letu, tak letěl daleko. Jenže další zvuk, zvuk nárazu mužova těla na asfalt, dokázal, že to byla jen chiméra.

Muž se kutálel ještě několik metrů, dělal další a další děsivé kotrmelce, dokud se konečně nezastavil. Graf zvažoval, že se na něj půjde podívat, i kdyby jen proto, aby si potvrdil, co bylo očividné. Jenomže ze stejného směru se blížilo další vozidlo. Auto. Graf se Shulziem v náručí ustoupil rychle ze silnice a nechal vůz projet. Ten zpomalil, aby trosky motocyklu prozkoumal, a potom vedle zhroucené postavy v černém oblečení ležící nehybně na ulici zastavil.

Vystoupil jeden pasažér. Byl vysoký a štíhlý a jeho bledá tvář ve tmě jako by svítila. Pohlédl na muže v černé kůži z výšky – spíš hněvivě než s lítostí, všiml si Graf – a sundal motocyklistovi roztráštěnou helmu. Potom udělal něco zcela nezvyklého, něco, o čem Graf nikdy neřekne jediné živé duši. Sklonil se a vyfotografoval si mobilním telefonem nebožtíkovu tvář.

Blesk fotoaparátu Shultzieho vyděsil a psík se zběsile rozštěkal. Muž s telefonem v ruce se narovnal v ramenou a otočil se ke Grafovi. S chladným výrazem v očích se na něj krátce zadíval. Potom se vrátil zpátky do vozu. V jediném okamžiku bylo auto pryč.

Jenom o několik okamžiků později se nocí rozezněly sirény. Alois Graf věděl, že by tu měl zůstat, aby Bundespolizei oznámil, čeho se stal právě svědkem. Místo toho se však otočil a pospíchal domů. Shultzie se mu neklidně vrtěl v náručí. Graf si pamatoval Vídeň po válce. Občas je nejlepší vůbec nic nevidět, pomyslel si.

Dva mrtví. Dvě mrtvolky, které od sebe dělila šestikilometrová vzdálenost. Jednu dvakrát střelili zblízka. Ta druhá zahynula při nehodě na motocyklu ve vysoké rychlosti. Po ohledání místa nehody se později ukázalo, že u sebe měla oběť velkorážní zbraň, pistoli HK45 Tactical s namontovaným tlumičem zvuku. Na obou místech činu chyběli svědci a nebyly tu ani žádné průmyslové kamery. Na tom však nesešlo. Část příběhu těch dvou mrtvých mužů byla vepsána do sněhu – otisky pneumatik a bot, nábojnicemi a krví. Rakušané pracovali rychle, protože předpověď hlásila silný liják, následovaný dvěma dny nezvykle teplého počasí. Měnící se klima se proti nim spiklo.

Muž, kterého zastřelili, měl u sebe mobilní telefon, náprsní tašku a ruský pas, pomocí něhož ho identifikovali jakožto jistého Olega Gurkovského. Další dokumenty nalezené v peněženke naznačovaly, že bydlí v Moskvě a pracuje pro jednu společnost zabývající se komunikačními technologiemi. Ukázalo se, že rekonstruovat poslední hodiny jeho života je poměrně snadné. Let s Aeroflotem z Moskvy do Budapešti. Pokoj v hotelu InterContinental, kde kupodivu nechal svá zavazadla. Noční vlak do Vídně. Bezpečnostní kamery na nádraží Westbahnhof zaznamenaly, jak nasedá do taxíku, a řidič si při rozhovoru s policií vybavil, že ho vysadil u Best Westernu na Stubenringu. Odtud muž přešel po Schwedenbrücke přes Donaukanal, sledován pěším mužem. Policie objevila několik záběrů videí z bezpečnostních systémů před obchody a dopravních kamer,

na nichž bylo pronásledovatelovu tvář částečně vidět. Muž po sobě také zanechal stopy, zvláště na Karmeliterplatzu, kde byl sních z velké části neporušený. Boty bez výrazných znaků měly evropskou velikost čtyřicet osm. Několik stejných otisků našli vyšetřovatelé i na místě činu přímo u těla.

Také objevili šest nábojnic ráže .45 a stopy motocyklové pneumatiky Metzeler Lasertec. Analýza vzorku je přesvědčivě spojí s oním na kusu rozbitým BMW na Brünnerstrasse a balistické testy přiřadí nábojnici k pistoli HK45 Tactical, kterou měl motorkář u sebe, když se dostal do smyku a narazil do jednoho ze zaparkovaných aut na ulici. Nic jiného u sebe muž neměl. Žádný pas ani řidičský průkaz, žádnou hotovost či kreditní karty. Vypadal zhruba na pětatřicet, ale jistotu mít policie nemohla, jeho obličej byl výrazně upraven plastickou operací. Policie dospěla k závěru, že šlo o profesionála.

Ale z jakého důvodu podle všeho zkušený profesionální zabiják ztratil nad svým motocyklem na Brünnerstrasse kontrolu? A kdo byl ten muž, který zavražděného Rusa sledoval od hotelu Best Western na ono místo ve Druhém obvodu, kde byl Oleg Gurkovskij dvakrát zblízka střelen? A proč Rus do Vídně z Budapešti vůbec přijel? Vylákal ho sem někdo? Nebo povolal? Pokud ano, pak kdo? I přes tyto otázky, na něž neznali odpovědi, nesla celá věc všechny znaky profesionální vraždy provedené velmi schopnou zpravodajskou službou.

Bundespolizei si podobné myšlenky nechávala v prvních hodinách vyšetřování pro sebe, ovšem média mohla spekulovat, co jen srdce ráčí. Kolem desáté dopoledne už sama sebe přesvědčila o tom, že Oleg Gurkovskij byl disident, a to navzdory faktu, že o něm nikdo z ruské opozice zřejmě nikdy neslyšel. Ale v Rusku byli jiní – včetně jistého právníka, o němž se říkalo, že je osobním přítelem samotného cara –, kteří tvrdili, že ho dobře znají. Ovšem nikoli pod jménem Oleg Gurkovskij. Říkali, že jeho skutečné jméno zní Konstantin Kirov a že je tajným agentem SVR, ruské zpravodajské služby.

Právě tehdy, ve Vídni někdy kolem poledního, se na webových stránkách novin a na sociálních médiích začal objevovat nekonečný proud článků, tweetů, postů, blogových příspěvků i dalších forem moderní komunikace. Ty zprvu působily spontánně, ovšem časem ani trochu. Téměř všechen materiál totiž proudil z Ruska nebo spřátelených republik bývalého Sovětského svazu či jeho satelitů. Ani jeden z těch údajných zdrojů neměl jméno – alespoň ne takové, které by se dalo ověřit. Každý z těch příspěvků byl jen úlomkovitý, malý kousek větší skládačky. Když se skládačka sestavila, závěr byl jasný jako slunce nad hlavou – Konstantin Kirov, příslušník ruské SVR, byl chladnokrevně zavražděn izraelskou tajnou službou na přímý rozkaz jejího šéfa, známého rusofoba Gabriela Allona.

Kreml to oznámil ve tři hodiny a ve čtyři už ruská tisková služba Sputnik zveřejnila cosi, o čem tvrdila, že je to fotografie Allona odcházejícího z jednoho domu nedaleko místa činu v doprovodu útlé postavy, jejíž tvář rozmazali. Zdroj fotografie nebyl spolehlivě prokázán. Sputnik tvrdil, že snímek dostal od rakouské Bundespolizei, i když ta to popřela. Nicméně škoda už byla způsobena. Najatí televizní experti v Londýně a New Yorku, včetně několika z těch, kteří měli to privilegium a setkali se s Allonem osobně, potvrdili, že se šéfovi izraelské tajné zpravodajské služby muž na fotografii opravdu hodně podobá. A rakouský ministr vnitra souhlasil.

Izraelská vláda na veřejnosti mlčela, což bylo v souladu s její dlouhodobou politikou zpravodajské záležitosti nekomentovat. Ale jak tlak narůstal, v podvečer již ministerský předseda podnikl nezvyklý krok a osobně jakýkoli podíl Izraele na Kirovově smrti popřel. Jeho prohlášení se, možná zaslouženě, setkalo s nedůvěrou. Spousta věcí se navíc vyvozovala ze skutečnosti, že s popřením vystoupil premiér, a nikoli sám Allon. Jeho mlčení hodně vypovídá, řekl jeden bývalý americký špion.

Pravda byla, že Gabriel se tou dobou k věci vyjádřit odmítal. Byl zamčen v zabezpečené místnosti hluboko v nitru izraelského

velvyslanectví v Berlíně a monitoroval utajené kroky své operační skupiny. V osm večer téhož dne už byli všichni členové jeho operační skupiny zase v pořádku v Tel Avivu a Christopher Keller za vodou v Londýně. Teprve pak vyklouzl Gabriel bez povšimnutí z ambasády a nastoupil na let společnosti El Al do Tel Avivu. Jeho pravou totožnost neznala ani posádka letadla. Už druhou noc po sobě nespál. Vzpomínka na Konstantina Kirova ležícího ve sněhu mu to nedovolila.

Když letoun na Ben Gurionově letišti dosedl, byla ještě tma. Pod pojízdnými schody čekali dva bodyguardi. Provedli Gabriela terminálem k neoznačeným dveřím vlevo od pasové kontroly. Za nimi se nacházela místnost vyhrazená zaměstnancům Ústavu, kteří se vraceli ze zahraničních misí. Proto ten trvalý odér cigaret, připálené kávy a mužského napětí. Stěny byly z napodobeniny jeruzalémského vápence, standardizovaná křesílka pokrytá černým vinylem. V jednom z nich seděl Uzi Navot, tvář ozářenou nemilosrdným světlem. Jeho šedý oblek vypadal, jako by v něm Uzi spal. Oči za stylovými brýlemi bez obrouček měl rudé únavou.

Navot se zvedl a pohlédl na velké stříbrné náramkové hodinky, které mu k jeho posledním narozeninám věnovala jeho žena Bella. Na jeho velikém, mohutném těle nebyl jediný kousek oblečení ani módní doplněk, který by nekoupila či nevybrala ona, včetně nových šněrovacích polobotek, jež měly dle Gabrielova názoru pro muže Navotova věku a povolání příliš protáhlé špičky.

„Co tady děláš, Uzi? Jsou tři ráno.“

„Potřeboval jsem si odfrknout.“

„Od čeho?“

Navot se smutně usmál a odvedl Gabriela chodbou s ostrým fluorescenčním osvětlením umístěným na stropě. Chodba směřovala k bezpečnostním dveřím a ty vedly do části s omezeným vjezdem hned vedle hlavního objezdu před terminálem. Ve žluté záři lamp vrčely motory vozů v koloně.

Navot vykročil k otevřeným levým zadním dveřím Gabrielova SUV, ale pak se najednou zarazil a obešel vůz zezadu na řidičovu stranu. Ve funkci šéfa byl Navot Gabrielovým přímým předchůdcem. Bezprecedentním způsobem se rozešel s tradicí Ústavu a přistoupil na to, že zůstane jakožto Gabrielův zástupce, místo aby byl přijal lukrativní místo u jednoho dodavatele ministerstva obrany v Kalifornii, jak si to přála Bella. A svého rozhodnutí nepochybně litoval.

„Pro případ, že by ti to vrtalo hlavou,“ prohodil Gabriel, když se SUV rozjelo, „nezabil jsem ho.“

„Neboj se, já ti věřím.“

„To jsi nejspíš jediný.“ Gabriel zvedl výtisk deníku *Haaretz*, který ležel mezi nimi na sedadle, a zasmušile se zadíval na titulěk. „Je dost hloupé, když si noviny ve tvém městě myslí, že jsi vinen.“

„Poslali jsme novinářům jistým postranním kanálem zprávu, která jasně říkala, že s Kirovovou smrtí nemáme nic společného.“

„Očividně vám neuvěřili,“ podotkl Gabriel, zatímco listoval dalšími novinami.

Všechna hlavní periodika, bez ohledu na své politické názory, psala o Vídni jako o pořádně zpackané operaci Ústavu a volala po oficiálním vyšetřování. *Haaretz*, který se přikláníl doleva, zašel tak daleko, že se ptal, zda Gabriel Allon, v terénu nadaný agent, na práci šéfa stačí.

To jsou ale změny, pomyslel si Gabriel.

Před pár měsíci byl oslavován jako muž, který zneškodnil Saladina, plánovače teroristických útoků ISIS, a zabránil výbuchu špinavé bomby před londýnskou Downing Street. A teď tohle.

„Musím přiznat,“ řekl Navot, „že se ti dost podobá.“ Pozorně zkoumal Gabrielovu fotografii na titulní stránce *Haaretzu*. „A ten malý chlapík vedle tebe mi připomíná někoho, koho znám.“

„SVR musela mít v tom domě přes ulici tým,“ byl si jistý Gabriel. „Podle úhlu toho foťáku bych usuzoval, že se rozbalili ve druhém patře.“

„Analytikové tvrdí, že to bylo nejspíš třetí.“

„Vážně?“

„V každém případě,“ pokračoval Navot, „měli Rusové se vši pravděpodobností další statické postavení v přední části domu. Nějaké auto, možná jiný byt.“

„Což může znamenat jenom jedno. Věděli předem, kam Kirov jde.“

Navot pomalu pokýval hlavou. „Vypadá to tak. Myslím, že můžeš považovat za štěstí, že nevyužili příležitosti a nezašli i tebe.“

„Škoda, že to neudělali. Možná by o mně v novinách psali líp.“

Blížili se k nájezdu na dálnici u letiště. Vpravo byl Jeruzalém a Gabrielova žena a děti. Vlevo Tel Aviv a bulvár Krále Saula. Gabriel řidiči přikázal, ať ho zaveze na bulvár Krále Saula.

„Určitě nechčeš jet nejdřív domů?“ otázal se Navot.

„To bude muset počkat.“

„Vypadá to, že by ti pár hodin spánku prospělo.“

„A co by o mně psali pak?“

Navot otevřel palci kódem zajištěné zámky diplomatického kufříku z nerezové oceli. Z něj pak vyndal jednu fotografii a podal ji Gabrielovi.

Byla to fotografie Kirovova vraha, kterou pořídil Michail Abramov bezprostředně po nehodě. Oči toho muže ještě nebyly docela mrtvé, někde hluboko v nich byla slabá stopa světla, poslední důkazy jinak už vyhaslého života. Zbytek obličeje vypadal dosti příšerně, ovšem ne kvůli nehodě. Někdo jej natahoval, vypínal a přešival tak dlouho, že jen stěží připomínal člověka.

„Vypadá jako jedna bohatá panička, kterou jsem kdysi potkal na jedné aukci,“ prohlásil Gabriel, zatímco vrahovu tvář studoval. „Prohnali jste ho databází?“

„Několikrát.“

„A?“

„Nic.“

Gabriel natáhl ruku a fotografii Navotovi vrátil. „Člověk si říká, proč operativec s tak očividnými schopnostmi a výcvikem zabíjíka nezlikvidoval to jediné, co ho ohrožovalo na životě.“

„Myslíš Michaila?“

Gabriel zvolna přikývl.

„Čtyřikrát na něj vystřelil.“

„A pokaždé minul. Na takovou vzdálenost bys ho trefil i ty, Uzi.“

„Myslíš, že měl rozkaz netrefit?“

„Ano,“ kývl Gabriel. „Přesně tohle si myslím.“

„Proč by mu takový rozkaz ale dávali?“ pozvedl Uzi Navot obočí.

„Možná měli za to, že s mrtvým Izraelcem by ta jejich historka o naší zfušované operaci byla míň uvěřitelná. Že by jim na to nikdo tak lehce neskočil.“

„To zní pravděpodobně.“

„Nebo měli třeba ještě nějaký jiný důvod,“ přemítal dál Gabriel.

„Myslíš?“

„Jsou to přece Rusové. Ti většinou nějaký nepředvídatelný důvod mívají.“

„Ale proč Kirova vůbec zabíjeli ve Vídni? Proč ho v Moskvě nevyždímali, nepokusili se z něj dostat všechno, co ví, a pak ho nestřelili do týlu, přesně tím způsobem, jak to dělají?“

Gabriel poplácal dlaní hromádku novin. „Možná chtěli využít příležitost a zasadit mi smrtelnou ránu.“

„To má jednoduché řešení,“ prohlásil Navot. „Oznam světu, že Konstantin Kirov pro nás dělal.“

„V tuhle chvíli by to smrdělo krycí historkou. A každý potenciální spolupracovník by si z toho mohl vzít, že ty, kteří pro nás pracují, nedokážeme ochránit. A to by byla moc vysoká cena.“

„Tak co podnikneme?“

„Začnu tím, že zjistím, kdo dal Rusům adresu našeho bezpečného bytu ve Vídni.“

„Pro případ, že by ti to vrtalo hlavou,“ řekl Navot, „já to nebyl.“

„Neboj, Uzi. Já ti věřím.“

V posledním roce svého působení ve funkci šéfa izraelských tajných služeb si Uzi Navot přál přestěhovat ústředí Ústavu z bulváru Krále Saula do okázalého nového komplexu v Ramat ha-Šaron, což bylo místo nacházející se malý kousek na sever od Tel Avivu. Říkalo se, že za tímto nápadem na přesídlení stojí Navotova manželka Bella.

Starou budovu nikdy neměla v oblibě, dokonce ani v době, kdy tam pracovala jako analytička pro Sýrii. Považovala ji za nepatřičnou pro zpravodajskou službu s celosvětovou působností. Stála o izraelskou verzi Langley, kde sídlila americká CIA, nebo o podobný komplex jako Vauxhall Cross v Londýně, zkrátka o nějaký moderní pomník mimořádným schopnostem izraelské rozvědky. Osobně schvalovala architektonické návrhy, lobbovala jak u premiéra, tak v Knesetu za nezbytné finance, a dokonce vybírala místo – prázdnou parcelu u supermoderního koridoru nedaleko mimoúrovňové křižovatky v Glilotu, sousedící s nákupním centrem a multiplexem pojmenovaném Cinema City. Jenomže Gabriel tyto plány v jednom ze svých prvních oficiálních nařízení jediným elegantním škrtnutím svého pera rychle odložil k ledu. Nechtěl nic měnit. V otázkách špionáže i umění byl tradicionalista. Věřil, že staré způsoby jsou lepší než nějaké neproověřené novoty. A za žádných okolností by neschválil přeložení Ústavu na místo, kterému se v Izraeli přezdívalo Glilotská křižovatka.

„Jak bychom si pak, proboha, říkali?“ zeptal se jednou rozhořčeně Eliho Lavona. „Vždyť bychom byli všem jenom pro smích.“

Staré budově nechybělo jisté kouzlo, a co bylo možná důležitější, smysl pro historii. Ano, byla jednotvárná a fádňí, ale stejně jako Eli Lavon měla výhodu anonymity. Nad jejím vchodem nevisel žádný znak ani žádný mosazný nápis, který by křiklavě prozrazoval totožnost toho, kdo ji obývá. Ve skutečnosti tu nebylo vůbec nic, co by naznačovalo, že jde o centrálu jedné z nejobávanějších a nejrespektovanějších zpravodajských služeb na světě. A to bylo dobře.

Gabrielova kancelář se nacházela v nejvyšším patře, z jejích oken byl působivý výhled na moře. Stěny měla ověšené obrazy – několik jich namaloval Gabriel vlastní rukou, ty nebyly podepsané, a pár dalšími od jeho matky. V jednom rohu místnosti stál starý italský malířský stojan, na který analytici rozvěšovali své fotografie a grafy, když přišli za Gabrielem s hlášením. Svůj veliký psací stůl ze skla si Uzi Navot vzal do své nové kanceláře na opačné straně předpokoje, ale moderní video stěnu s koláží světových zpravodajských stanic tu nechal.

Když Gabriel nyní do místnosti vstoupil, na několika obrazovkách blikaly záběry z Vídně a v panelu vyhrazeném pro stanici BBC World Service spatřil svoji vlastní tvář. Zesílil hlasitost a dozvěděl se, že britský ministerský předseda Jonathan Lancaster, muž, který Gabrielovi vděčil za svoji kariéru, vydal prohlášení, že je nepodloženým tvrzením o izraelském podílu na smrti Konstantina Kirova „hluboce znepokojen“.

Gabriel hlasitost ztlumil a odešel se do své soukromé koupelny vysprchovat, oholit a převléct do čistého. Když se do kanceláře vrátil, našel tu čekajícího Jaakova Rossmana, šéfa Zvláštních operací. Jaakov měl vlasy jako drátěnku a přísnou poďobanou tvář. V ruce držel dopisní obálku a nevraživě sledoval BBC.

„Věřil bys, že tě Lancaster takhle potopí?“

„Má svoje důvody,“ řekl Gabriel.

„Jako například?“

„Ochrana vlastní tajné služby.“

„Parchanti prohaní,“ zavrčel Jaakov. „Nikdy jsme jim neměli přístup k těm Kirovovým materiálům poskytnout.“ Pohodil obálku na Gabrielův psací stůl.

„Co to je?“

„Moje rezignace.“

„Proč bys něco takového sepisoval?“

„Protože jsme o Kirova přišli,“ odpověděl suše Jaakov Rossman.

„A je to tvoje vina?“

„To si nemyslím.“

Gabriel obálku sebral a strčil ji do skartovačky. „Uvažuje o nabídnutí rezignace ještě někdo?“ chtěl vědět.

„Rimona.“

Rimona Sternová byla šéfkou Sbírek. Jako taková zodpovídala za řízení agentů Ústavu po celém světě. Gabriel vzal do ruky sluchátko interního telefonu a vytukal na klávesnici číslo její kanceláře.

„Přijď ke mně. A vezmi s sebou Jossiho.“

Gabriel zavěsil. O chvíli později do místnosti vstoupila Rimona. Měla pískově žluté vlasy, oblé boky a nechvalně proslulou vznětlivou povahu. Měla ji také po kom zdědit, jejím strýčkem byl Ari Shamron. Gabriel Rimonu znal od doby, kdy byla ještě holčička.

„Jaakov tvrdí, že pro mě něco máš,“ řekl Gabriel.

„O čem to mluvíš?“

„O tvé rezignaci. Dej mi ji.“

„Ještě jsem ji nenapsala.“

„Tak se ani neobtěžuj. Nepřijmu ji.“

Gabriel pohlédl na Jossiho Gavishe, který se opíral o rám dveří. Jossi byl vysoký, uhlazený, se sklonem k plešatění a v jeho chování byl obvykle patrný určitý intelektuální odstup. Narodil se v Londýně, ve čtvrti Golders Green, a než emigroval do Izraele, získal červený diplom na Oxfordu.

Hebrejsky mluvil s výrazným anglickým přízvukem a zbožňoval čaj. Z jednoho čajového obchůdku na Piccadilly mu chodily pravidelné zásilky.

„A co ty, Jossi? Taky uvažuješ o rezignaci?“

„Proč bych měl dostat padáka já?“ opáčil Jossi klidně. „Já jsem jen analytik.“

Gabriel se proti své vůli pousmál. Jossi žádný obyčejný analytik nebyl. Vedl celé oddělení, které se ve slovníku Ústavu označovalo jako Výzkum. Totožnost vysoce postavených agentů sice většinou neznal, pouze jejich kódové označení a pseudonymy, avšak patřil k malému kroužku důstojníků, kterým byl zaručen neomezený přístup do Kirovova spisu.

„Už žádné řeči o rezignaci. Je vám to jasné?“ zeptal se Gabriel. „Kromě toho, pokud tu někdo přijde o místo, budu to já.“

„Ty?“ podivil se Jossi.

„Copak nečteš noviny? Nekoukáš na televizi?“ Gabrielův pohled sklouzl k video stěně. „Volají po mojí krvi.“

„I tohle pomine.“

„Možná,“ připustil Gabriel, „ale rád bych, abys moje šance na přežití zvýšil.“

„Jak?“

„Tím, že mi přineseš jméno člověka, který Kirovovi podepsal rozsudek smrti.“

„Já to nebyl,“ zavtipkoval Jaakov podobně jako Uzi Navot cestou na bulvár Krále Saula.

„Jsem rád, že jsme si to vyjasnili.“ Gabriel se podíval na Rimonu. „A co ty? Zradila jsi Kirova Rusům?“

Rimona se zamračila.

„Nebo jsi to byl možná ty, Jossi. Vždycky jsi mi připadal jako nebezpečný chlapík.“

„Na mě nekoukej,“ ohradil se znovu s klidem Jossi. „Já jsem jen analytik.“

„Tak se vrať do kanceláře a začni analyzovat. A přines mi to jméno.“

„To nepůjde tak rychle,“ namítl Jossi. „Nějakou chvíli to potrvá.“

„Samozřejmě.“ Gabriel usedl ke svému psacímu stolu. „Máš dvaasedmdesát hodin.“

Zbytek dne ubíhal pomalu, vlekl se až k nesnesení. Zdálo se, že nebere konce. Každou chvíli se před Gabrielem objevila nějaká další otázka, na niž neznal odpověď. Pomáhal si tím, že se pokoušel uklidňovat ostatní. Činil tak na malých poradách, protože na rozdíl od CIA či MI6 bulvár Krále Saula neměl žádné formální auditorium. Mohl za to Shamron. Ten byl přesvědčený, že špióni by se na pracovišti nikdy neměli scházet, ať už kvůli oslavám nebo naopak kvůli tryznám. A motivační proslovy v americkém stylu rovněž neschvaloval. Hrozby, kterým Izrael čelí, jsou podnětné víc než dost, říkával.

V podvečer, kdy jeho kancelář zalilo rumělkové světlo, obdržel Gabriel předvolání od premiéra. Smetl ze svého psacího stolu několik rutinních záležitostí, prověřil dvě probíhající operace a v půl deváté unaveně usedl do své motorizované kolony, aby ho odvezla do Kaplanovy ulice v Jeruzalémě.

Jako všichni návštěvníci premiérova úřadu byl donucen odevzdat mobilní telefon. Proti odposlechu zabezpečené bedně, do níž zařízení uložil, se říkalo „včelín“ a zabezpečené oblasti za ní „akvárium“. Premiér Gabriela přivítal sice přátelsky, ale zároveň z jeho chování čísel jasně patrný chlad. Měl ostatně spousty svých vlastních problémů, které s Gabrielem ani s Ústavem nijak nesouvisely. V úřadu premiéra stál nejdéle dobu od časů Davida BenGuriona a nyní mu hrozilo, že bude muset abdikovat kvůli vyšetřování, jež se týkalo i jeho osobních financí. To poslední, co teď potřeboval, byl skandál, do něhož by byla zapletena jeho tajná služba.

K podání hlášení či soukromým rozhovorům se Gabriel s premiérem obvykle přesouvali do pohodlnější části s posezením v křeslech, ale tento večer se ministerský předseda

rozhodl zůstat u svého psacího stolu pod portrétem Theodora Herzla, zakladatele sionistického hnutí v devatenáctém století, které vedlo k opětovnému ustavení židovské vlády nad částí historické Palestiny. Gabriel pod Herzlovým permanentním dohledem tlumočil premiérovi fakta tak, jak je znal. Premiér poslouchal chladně, stejně nehybný jako muž na fotografii nad jeho ramenem.

„Víte vy vůbec, jak jsem strávil dnešní den?“ zeptal se, když Gabriel skončil.

„To můžu jen odhadovat.“

„Osmnáct z mých zahraničních protějšků se rozhodlo, že mi osobně zatelefonují. Osmnáct! To je za jediný den nejméně od naší poslední války v Gaze. A všichni mi kladli stejnou otázku. Jak jsem mohl být tak lehkomyšlný a uznávanému šéfovi svojí tajné služby povolit odstřelit ruského agenta uprostřed Vídně?“

„Nic takového jste neudělal. A já také ne.“

„To jsem se jim snažil vysvětlit, ale neuvěřil mi ani jediný.“

„Nevím jistě, jestli bych vám uvěřil já sám,“ přiznal Gabriel.

„Skeptický byl dokonce i můj přítel v Bílém domě. Ten má tedy žaludek,“ zavrčel premiér. „Lítá ve větších problémech než já. A to už o něčem vypovídá.“

„Předpokládám, že Jonathan Lancaster nevolal.“

Premiér zavrtěl hlavou. „Ale rakouský kancléř mě držel na telefonu skoro hodinu. Řekl mi, že má nezvratný důkaz, že za vraždou toho Rusa stojíme. A taky se mě zeptal, jestli chceme tělo svého vraha nazpět.“

„Prozradil, jaký je ten důkaz, který má?“ zajímal se Gabriel.

„Ne. Ale neznělo to, že by blafoval. Dal mi jasně najevo, že na stole leží diplomatické sankce.“

„Jak vážné to je?“

„Vyhoštění. Možná úplné přerušení diplomatických styků. Kdo ví? Třeba vydají jeden, dva zatykače.“ Premiér si Gabriela chvíli zamýšleně prohlížel. „O žádnou ambasádu v západní Evropě kvůli tomu přijít nechci. A o šéfa svojí tajné služby taky ne.“

„V tom se shodujeme,“ odvětil Gabriel.

Premiér pohlédl na televizi, kde běžely němé zprávy. „Podá-
řilo se vám vytlačit mě z hlavních zpráv. To je docela výkon.“

„Věřte mi, že to mým úmyslem nebylo.“

„Ozývají se seriózní hlasy, které volají po nezávislém
přezkoumání.“

„Není co přezkoumávat,“ zdůraznil Gabriel. „My jsme Kon-
stantina Kirova nezabili.“

„Ale rozhodně to vypadá, že ano. Možná bude nutné něja-
ké přezkoumání, aby se neřeklo.“

„Zvládneme to sami.“

„Skutečně?“ Premiérův tón zněl pochybovačně.

„Zjistíme, co se pokazilo,“ řekl Gabriel. „A jestli na tom nese-
me nějakou vinu, potom budou podniknuta příslušná opatření.“

„Začínáte mluvit jako nějaký politik.“

„To má být lichotka?“

Premiér se chladně usmál. „Vůbec ne.“

Večer se Chiara dívala na televizi jen zřídka. Vyrostla v izolovaném světě benátského židovského ghetta a vzdělání se jí dostalo na Padovské univerzitě, takže se považovala za antickou ženu a pohrdala moderními rozptýleními, jako jsou chytré telefony, sociální média a televizní systémy s optickými vlákny, které dodávají na tisíc programů převážně nesledovatelného balastu, zato však ve vysokém rozlišení. Na podobné moderní vymoženosti pohlížela s despektem.

Když Gabriel přijel domů, našel ji obvykle zabranou do nějakého objemného historického traktátu. V době, kdy ji Ústav zverboval, právě začínala pracovat na své dizertační práci z historie z období Římské říše. A pokud se zrovna nevěnovala historii, měla nos zaborený do jednoho z těch vážných literárních románů, které jí chodily poštou od knihkupce na Via Condotti v Římě. Poslední dobou však čas od času sahala i po brakových románech o špionech a světě tajných služeb. Poskytovaly jí totiž jisté spojení – jakkoli chabé a vysoce nepravděpodobné – se životem, kterého se s radostí vzdala, aby se mohla stát matkou.

Když ale onoho večera Gabriel do svého přísně střeženého bytu v jeruzalémské čtvrti Nachlaot konečně dorazil, nezastihl svoji ženu s knihou v ruce. Seděla před televizí a rozzlobeně, s nasupeným výrazem v půvabné tváři, sledovala jednu z amerických zpravodajských kabelových stanic. Reportér zrovna s očividnou skepsí popisoval oficiální prohlášení Izraele, že s událostmi ve Vídni nemá nic společného. Z Kaplanovy ulice právě odjel šéf izraelské tajné zpravodajské služby, vykládal

reportér monotónně. Podle jednoho z premiérových poradců pro národní bezpečnost, který si přál zůstat v anonymitě, schůzka dopadla podle očekávání dobře.

„Je něco z toho pravda?“ chtěla vědět Chiara.

„Měl jsem schůzku s premiérem,“ odpověděl Gabriel. „To je zhruba všechno.“

„Nedopadla dobře?“

„Na večeri mě rozhodně nepozval. Bral jsem to jako špatné znamení.“

Chiara namířila dálkové ovládání směrem k televizi a stiskla tlačítko. Na sobě měla strečové džínsy, které lichotily jejím dlouhým štíhlým nohám, a jemně pletený svetřík smetanové barvy, na němž se vlnily její nepoddajné tmavé vlasy s lesklými kaštanovými odlesky. Oči měla hnědé jako karamel, se zlatými skvrnkami v duhovkách. V tuto chvíli Gabriela zkoumaly s nepřilíší skrývanou lítostí. Mohl se jen dohadovat, co si o tom všem jeho žena myslí, včetně toho, co si myslí o jeho aktuálním vzezření. Stres v terénu se vždycky – a to velmi krutě – podepisoval na vzhledu. Po první operaci, Božím hněvu, mu v pětadvaceti letech zešedivěly vlasy. Od té doby to s ním šlo z kopce rychleji, než by si přál.

„Kde jsou děti?“ zeptal se.

„Venku s kamarády. Prý na ně nemáme čekat.“ Provokativně pozvedla obočí.

„Vyrostly nějak rychle,“ přistoupil Gabriel na její hru. „Jeden den se člověk zdrží v práci a vlastní děti mu přerostou přes hlavu.“

„To je hned.“

„Zdá se.“

„Máme to tu jen pro sebe,“ nahodila Chiara udičku. „Možná bys mě rád zatáhl do postele a dělal si se mnou, co se ti zlíbí.“

Gabriel byl ve velikém pokušení. Od chvíle, kdy se se svojí krásnou mladou ženou naposledy miloval, už uběhla dlouhá doba. Nebyl na to čas. Chiara musela vychovávat dvě děti

a Gabriel ochraňovat jednu zemi. Viděli se několik minut po ránu, a když měli štěstí, zhruba hodinku večer po Gabrielově návratu z práce. Během noci, kdy mu události nedovolily podniknout dlouhou cestu do Jeruzaléma, přespával v bezpečném bytu Ústavu v Tel Avivu.

Gabriel ten byt nesnášel. Připomínal mu, jaký život vedl před Chiarou. To Ústav je svedl dohromady. A teď se proti nim spíkl a držel je od sebe.

„Myslíš, že je možné, aby děti proklouzly zpátky do bytu bez našeho vědomí?“ otázal se.

„Možné je všechno. Proč to nezkontroluješ?“

Gabriel tiše přešel ke dveřím dětského pokoje a vstoupil dovnitř. Než odletěl do Vídně, vyměnil jim postýlky s ohrádkami za o něco větší postele, což mimo jiné znamenalo, že kdyby se v noci vzbudily, mohly by se bez potíží potulovat po bytě. Ony však zatím našťestí neměly tu potřebu. Prozatím tvrdě spaly pod freskou obláčků tizianovského typu. Gabriel fresku namaloval po jednom krvavém střetu s ruskou tajnou službou.

Sklonil se a políbil Raphaela na drobné čelo. Chlapečkova tvář, zalitá paprskem světla od pootevřených dveří, překvapivě připomínala tu jeho. Raphaela postihla dokonce i kletba Gabrielových zvláště zelených očí. Irene se ale podobala spíše Gabrielově matce, po které ji pojmenovali. Chiařina krása se ve vzhledu jejich dětí zatím téměř neodrážela.

To se časem změní, pomyslel si Gabriel s neochvějnou jistotou. Krásu, jako je ta Chiařina, nelze potlačovat navždy. Jednou se prosadí.

„To jsi ty, Abba?“

Byla to Irene. Raphael by nejspíš zaspal i výbuch bomby těsně vedle svojí postýlky, ale Irene se stejně jako Gabriel budila snadno a i při sebemenším zašustnutí. Měla v sobě jakousi instinktivní ostražitost. Gabriela napadlo, že má všechny předpoklady stát se skvělou špiónkou.

„Ano, zlatíčko,“ zašeptal. „To jsem já.“

„Zůstaň tu chvíli.“

Gabriel se posadil na kraj její postele.

„Poplácej mě po zádičkách,“ přikázala a on jí jemně položil dlaň na teplou látku pyžámka. „Byl to hezký výlet?“ zajímala se.

„Ne,“ odpověděl upřímně.

„Viděla jsem tě v televizi.“

„Opravdu?“

„Vypadal jsi děsně seriózně.“

„Kde ses naučila takové slovo?“

„Jaké?“

„Seriózně.“

„Od mamky.“

Takhle se u Allonových doma mluvilo. Gabriela děti oslovovaly „Abba“, což byl hebrejský výraz pro otce, ale o Chiaře mluvily jen jako o „mamcé“. Hebrejsky a italsky se učily zároveň s němčinou. Výsledkem bylo, že mluvily jazykem, kterému rozuměli jen jejich rodiče.

„Kam jsi vlastně jel, Abba?“

„To by tě nezajímalo.“

„To říkáš vždycky.“

„Vážně?“

„Ano.“

Děti měly jen velmi neurčité tušení, čím se jejich otec živí. Věděly, že v televizi občas ukazují jeho fotku, že ho lidé na veřejnosti poznávají a že je neustále obklopen ozbrojenými muži. Stejně jako byly i ony.

„Starali jste se o svoji matku dobře, když jsem tu nebyl?“ zeptal se.

„Snažila jsem se, ale byla smutná.“

„Opravdu? A proč?“

„Kvůli něčemu, co viděla v televizi.“

„To přejde. Teď buď hodná holčička a zase zavři oči a spi, ano?“

„A nemohla bych spát u tebe a u mamky?“

„To rozhodně ne.“

Řekl to přísně. Ale Irene se přesto zahihňala. Tady se jeho rozkazy nikdo neřídil. Ještě chvilku holčičku hladil po zádech, dokud nezačala dýchat hlouběji a pravidelněji. Potom se z okraje postele opatrně zvedl a tichým krokem zamířil ke dveřím.

„Abba?“

„Ano, zlatíčko?“

„Dáš mi ještě poslední pusu?“

Políbil ji víckrát, než by dokázal spočítat. Líbal ji, dokud ho šťastně nepoprosila, aby už šel.

Když se vrátil do kuchyně, našel na sporáku hrnec s vařící vodou. Chiara mezitím zpracovávala na struhadle kus parmezánu. Počínala si při tom obratně a zdánlivě bez námahy, což byl způsob, jakým dělala většinu věcí, včetně péče o děti. Když nastrouhala příslušné množství sýra, vyměnila ho za pecorino a pokračovala ve strouhání. Gabriel rychle prozkoumal ostatní ingredience vyskládané na pracovní desce. Máslo, olivový olej, vysoký mlýnek na pepř, veškeré přísady nezbytné na *cacio e pepe*. Tyto prosté římské těstoviny patřily k jeho nejoblíbenějším jídlům, obzvláště když je připravovala Chiara.

„Víš,“ řekl, zatímco ji sledoval při práci, „na trhu v Machane Jehuda je jeden moc hodný pán, který to za tebe udělá.“

„Nebo jsem to možná prostě měla koupit ve sklenici v supermarketu.“ Vyčítavě zavrtěla hlavou. „Sýr se musí nastrouhat, aby měl správnou konzistenci. Jinak bude výsledek katastrofální.“

Gabriel se zamračil na malý televizor na konci pracovní desky. „Přesně jako ve Vídni.“

Chiara vytáhla z hrnce jednu špagetu, a když ji ochutnala, slila vodu přes cedník. Potom smíchala špagety s rozpuštěným máslem, olivovým olejem, nastrouhanými sýry a trochou vody z těstovin a nakonec je okořenila dostatečným množstvím pepře, aby dodala jídlu trochu říz.

Navečřeli se společně u malého stolku v kuchyni, mezi sebou monitor chůvičky, aby slyšeli děti, kdyby se vzbudily. Televize na konci linky stále běžela se staženým zvukem. Chiařinu nabídku toskánského červeného Gabriel odmítl – bůhví, co tahle noc ještě přinese. Chiara si sama nalila malou skleničku a pozorně poslouchala jeho líčení událostí ve Vídni.

„A co se bude dít teď?“ vyzvídala.

„Podstoupíme rychlou, ale nemilosrdnou prověrku, aby se zjistilo, kde k tomu úniku došlo.“

„Kdo všechno adresu toho bezpečného bytu znal?“

„Eli, Michail, příslušníci Neviotu, úředník z Úklidu, který ho pronajímal, a šest členů ochranky v terénu, včetně mých bodyguardů. A samozřejmě Uzi.“

„Nezmínil ses o těch Britech.“

„Že ne?“

„Určitě máš nějakého podezřelého.“

„Nechtěl bych to vyšetřování nějak ovlivnit předem.“

„Trávíš s premiérem moc času.“

„To je jedno z rizik mojí nové práce.“

Chiařin pohled zabloudil k televizoru. „Odpusť mi, co teď řeknu, ale Uzi si to musí v duchu užívat. Kirov byl zverbovaný za jeho vedení. A teď je mrtvý.“

„Uzi mě vždycky podporuje.“

„Nic jiného mu nezbývá. Ale zkus si představit, jak to vypadá z jeho úhlu pohledu. Šest let Ústav kompetentně vedl. Nijak skvěle,“ dodala, „ale kompetentně. A za odměnu ho kvůli tobě vystrčili.“

Rozhostilo se mezi nimi ticho. Ozývalo se pouze rytmické oddechování dětí z chůvičky.

„S Irene jsi byl k pomilování,“ změnila konečně Chiara téma hovoru.

„Vážně?“

„Ano. Byla tak nadšená, že přijedeš, že odmítala jít spát, dokud se s tebou nepřivítá. Musím říct, že Raphael se s tvój

nepřítomností vyrovnává poměrně dobře. Je to klidný chlapec, stejně jako byl kdysi jistě i jeho otec. Ale Irene se po tobě hodně stýská, když jsi pryč.“ Odmlčela se a potom dodala: „Skoro tak hodně jako mně.“

„Jestli se z téhle aféry vyklube plnohodnotný skandál, možná mě budete vídat mnohem víc.“

„Nic by nám neudělalo větší radost. Ale vyhodit velikého Gabriela Allona, to by se premiér nikdy neodvážil. Jsi nejpoulnárnější člověk v téhle zemi.“

„Druhý nejpoulnárnější,“ upřesnil Gabriel. „Ta herečka je mnohem oblíbenější než já.“

„Těmhle průzkumům nevěř, vždycky se pletou.“ Chiara se usmála. „Víš, Gabrieli, jsou i horší věci než dostat výpověď.“

„Jako například?“

„Nechat si vystřelit mozek z hlavy nějakým ruským zabijákem.“ Pozvedla sklenku ke rtům. „Víš jistě, že si trochu nedáš? Je vážně dobré.“